Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): If Love Be Love

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JOSEPHSON, ANN
Floarea albă a dragostei / Ann Josephson
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-121-128-2
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ANN JOSEPHSON

Floarea albă a dragostei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

CONCURS:

În vederea promovării romanelor sentimentale românești, grupul editorial ALCRIS organizează selecția acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecție, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiții, fără de care nu se pot lua în calcul, și anume:

– acțiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;

– actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfășurare trebuie bine precizat;

– având în vedere structurarea cărților din colecțiile noastre, puteți să vă încadrați în următoarele categorii:

– eroii principali se află la prima dragoste;

– eroii principali sunt persoane divorțate, văduve, cu sau fără copii;

– eroii principali își desfășoară activitatea în instituții medicale (asistente, doctori, rezidenți etc.)

– cadrul de desfășurare al acțiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

– lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

– lucrările trebuie scrise la mașina și expediate pe adresa editurii sau la calculator și trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerințele noastre vor fi respinse, și nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, București.
adresa de mail: office@alcris.ro

Capitolul 1

Barca se lovi ușor de unul dintre promontoriile de piatră, pe care crengile pinilor îl acopereau ca o umbrelă, când Steve, care ar fi trebuit să controleze cârma, nu să se lase furată de peisaj, îl auzi pe fratele ei, Tim, înjurând, după care strigând enervat:

– Concentrează-te, fato!… Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ți mințile și fii atentă la ce faci! E unul dintre cele mai periculoase locuri de pe coastă și s-a mai pornit și vântul!… Vrei să murim în Portugalia? Nu de-asta te-am invitat aici. Fii mai prevăzătoare, ai depășit de mult vârsta nesăbuințelor. Cel puțin așa sper.

– Tim, n-ai dreptate să te superi așa, vezi foarte bine că m-am descurcat fără nicio problemă, replică Steve, care nu

putea înțelege de ce blândul zefir care-i mângâia acum fața și-i ridica încet vârfurile părului de la ceafă, era numit… vânt. Era atât de plăcut și de relaxant, încât, desigur, n-ar putea produce nimănui nici cel mai mic rău.

Continuară să se deplaseze prin apa de un albastru translucid, tăiat de grădinile de corali, la fel cum lama cuțitului taie într-o bucată de unt.

Mai departe, nisipul auriu al plajei strălucea în lumina caldă a zilei, împrăștiind în jur mii și mii de steluțe sclipitoare, care dădeau vilelor de pe marginea apei un aer fantastic și îmbietor.

Steve își pdue mâna deasupra ochilor și se uită cu atenție spre cea mai deosebită dintre casele cocoțate pe mal, a cărei grădină plină de plante exotice se întindea până aproape de plajă.

– Oh, e Quinta Rosa, locuința lui Dom Manoel, spuse Tim, observând direcția în care privea fata.

– Ah, e tânărul despre care mi-ai spus că se va căsători curând și vrea să-i faci câteva picturi pentru noua lui sală, sau cum s-o fi numind?

– Da și am acceptat, pentru că mi-a oferit o sumă considerabilă, spuse Tim dându-se câțiva pași mai aproape de ea, după care adăugă:

– Steve, aș vrea să nu te mai îmbraci atât de sumar.

Într-adevăr, se gândi tânăra, sutienul costumului ei de baie era extrem de decoltat, iar fusta lejeră pe care o trăsese peste bikini, abia dacă-i acoperea coapsele.

Tim era foarte mândru, de obicei, de frumusețea surorii lui, al cărei păr auriu, ca și al său, de altfel, îi cobora în valuri largi peste umerii perfect desenați.

– De ce? întrebă Steve, fixându-și ochii albaștri și mari în ochii lui. De fapt, am auzit că portughezii preferă ca soțiile lor să se îmbrace foarte sobru și în culori întunecate. E adevărat?

– Da. Negrul, la ei e considerat foarte elegant, mai ales pentru seară.

– Atunci, trebuie să nu uit asta. Am câteva rochii negre foarte deosebite. Mă voi îmbrăca, atunci, cu una dintre ele când voi fi invitată la o quinta.

– Dacă vei fi invitată la o quinta.

Tim o privi amuzat, după care continuă:

– Dacă Dom Manoel te-ar vedea acum îmbrăcată în halul ăsta, nu știu dacă vei avea vreo șansă să mai vrea să te vadă și altă dată.

– Dar, de ce? întrebă ea, uimită. Pentru că sunt machiată și nu-mi ascund picioarele? Ce prostie! Atunci, sper să mă vadă acum, pentru că vreau să-i provoc un șoc, comentă ea, observând, deja, câteva priviri curioase de pe marginea apei. Crezi că avem vreo șansă să-l întâlnim acum?

– Se pare că dorința ți-a fost îndeplinită, pentru că i-am văzut mașina în fața biroului de la intrarea în port. Probabil a venit să vorbească ceva cu șeful de aici, pentru că știu că au niște afaceri împreună. Dom Manoel se ocupă, din câte mi s-a spus, cu diverse afaceri de import-export. Vezi mașina aceea albă, sau nu știu cum, de la intrarea în birouri?

Steve dădu ușor din cap, apoi observă, în timp ce se apropiară, un bărbat înalt, îmbrăcat, tot, în alb, care ieși din clădirea birourilor și se îndreptă spre mașina indicată de fratele ei, însoțit de un bărbat între două vârste.

Tim trase barca la mal, apoi o ajută pe sora sa să coboare și o conduse spre cei doi, care-i priveau deja cu multă curiozitate.

– Bună ziua, senhor, spuse Tim. Ce bine că vă văd, pentru că vreau să v-o prezint pe sora mea. A venit de curând și mai are încă multe de învățat despre regulile de aici, dar sper că tocmai asta s-o facă să fie îndrăgită în cercurile portugheze, în care eu am fost primit cu atâta căldură.

Dom Manoel făcu câțiva pași spre ei și întinse mâna, zâmbind.

Era un bărbat deosebit de atractiv, cu părul negru și pielea bronzată și Steve îl privi cu curiozitate, în timp ce-și simți degetele strânse cu fermitate.

Arogant și plin de el peste măsură, își spuse Steve,

continuând să-l analizeze cu ochi plini de interes, totuși.

– Dom Manoel, ea e Stephanie. Cred că vă amintiți că v-am vorbit despre ea. Va sta cu mine câteva săptămâni, dacă nu chiar mai mult. Steve, dumnealui e Dom Manoel de Romeiro, unul dintre cei mai influenți vecini ai noștri și un prieten foarte drag mie. De când am ajuns în acest colțișor din Portugalia, mi-a oferit o serie întregă de comisioane foarte valoroase și-i sunt deosebit de recunoscător pentru asta, continuă Tim, zâmbind cu căldură.

– N-ai pentru ce să-mi fii recunoscător, Tim, răspunse Dom Manoel într-o engleză desăvârșită și Steve nu putu să nu-i admire sprâncenele fine și ochii negri care erau cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. Ai meritat fiecare cent, cu prisosință. Știi cât de mult te-am apreciat, întotdeauna. Ești cu adevărat,deosebit de talentat și de muncitor, așa că am considerat că e cât se poate de cinstit ca și onorariul să fie pe măsură.

Linia obrajilor lui era, de asemenea, de o mare eleganță, iar când zâmbea, buzele pline și armonioase dezveleau cu senzualitate un șir de dinți perfect aliniați, de un alb strălucitor.

Totul în alura lui dovedea de fapt o deosebită grijă pentru cum arăta, de la costumul elegant și evident de o calitate deosebită, până la cravata înnodată fără niciun cusur și batista

albă de mătase din buzunarul de la piept, ale cărei colțuri fine fluturau acum ușor în adierea brizei mării.

– Sunt foarte încântat să vă cunosc, senhorita, murmură el cu atâta căldură și eleganță în glas, încât Steve uită decizia ei dinainte de a-l șoca și încerca acum să-și ascundă pe cât putea goliciunea picioarelor ei lungi și subțiri. Bineînțeles că-mi amintesc că fratele dumneavoastră mi-a spus că-l veți vizita în această perioadă, dar n-am știut că s-a întors deja. Vă place Portugalia, nu-i așa? E o țară specială și, după cum se știe deja, foarte apreciată de poporul englez pentru aerul ei exotic și nu numai.

Dacă îi plăcea Portugalia?…

Fusese o întrebare la care, în mod evident, Steve nu putu răspunde decât afirmativ, mai ales că modul lui de a se comporta, atât de aristocratic și de deosebit, te obliga la condescendență. În plus, era de prea puțin timp acolo pentru a putea răspunde cu adevărat ce anume îi plăcea și ce nu, într-o țară atât de deosebită de țara din care venea ea.

– Va trebui s-o aduci la cină, la mine, pe sora ta, Tim într-una din zilele următoare, mai ales că logodnica mea va fi și ea aici foarte curând, împreună cu mama ei. Sunt sigur că le va face plăcere s-o întâlnească pe domnișoara Wayne.

– Sunteți foarte amabil, senhor, Steve și cu mine abia așteptăm s-o cunoaștem pe logodnica dumneavoastră. Sunt

sigur, de altfel, că toată lumea de aici așteaptă cu nerăbdare nunta dumneavoastră cu frumoasa senhorita Almeida.

Dom Manoel zâmbi larg:

– Cred că îți dai seama că eu sunt cel mai nerăbdător dintre toți în acest sens, spuse el, după care se întoarse politicos spre Steve:

– Cât timp rămâneți în Adara, domnișoară Wayne?

– Atât timp cât nu se va plictisi Tim de mine, răspunse ea, convinsă că făcuse o impresie foarte proastă, pentru că modul în care vorbise până atunci fusese atât de insipid, încât îi era rușine de sine însăși.

Prezența acestui bărbat, însă, o emoționa și o tulbura peste măsură.

– În ceea ce mă privește, aș vrea să rămân cât mai mult, pentru că fratele meu nu s-a ocupat deloc de curățenia casei lui de aici, așa că are nevoie de o menajeră, continuă Steve, amuzată. Îi voi plăti astfel pentru cazare.

Puțin cam nemulțumit de ceea ce spusese sora sa, Tim interveni grăbit:

– Steve pictează și ea. În plus, e și o sculptoriță bună, adăugă el, plin de o mândrie fraternă, deloc disimulată.

– A, într-adevăr? întrebă portughezul. Se pare că sunteți o familie plină de talent. Și ce anume ați sculptat până acum, senhorita? Aveți deja lucrări deosebite, expoziții, sau premii

speciale?…

– Sculptez capete… Dacă o față mă inspiră, îmi place s-o sculptez. Dar prefer copiii și animalele, ca model. Din păcate, nu pot să spun că m-am evidențiat cu ceva, până acum. Îmi place însă ceea ce fac, iar figurile expresive mă atrag întotdeauna.

– Femeile frumoase, nu? Cred că nu vei refuza o plată foarte bună, pentru a sculpta chipul unei femei frumoase, spuse Dom Manoel.

– Nu, dacă e și o companie plăcută, răspunse Steve, fiind convinsă că Dom Manoel se gândise la logodnica lui. Știți o femeie interesantă care ar vrea să-mi pozeze?

– Vom vedea, replică Dom Manoel. Acum, din păcate, trebuie să ne despărțim, pentru că sunt foarte ocupat astăzi, continuă el, după care se retrase cu un salut ușor din cap.

Imediat ce rămaseră singuri, Steve își întrebă nerăbdătoare fratele:

– E chiar atât de frumoasă logodnica lui? Din modul în care vorbea despre ea, reieșea că e foarte mândru de fata aleasă.

– Tot ce pot să-ți spun e că toată lumea, aici, o consideră deosebită. Va sosi curând și îți vei putea face tu singură o părere, răspunse Tim, dar Steve realiză imediat că fratele ei aprecia farmecul logodnicei lui Dom Manoel mai mult decât

îndrăznea să mărturisească.

– Voi accepta invitația la cină, spuse Steve, dar sunt convinsă de faptul că nu voi fi invitată și la căsătorie. Se pare că am reușit să-l șochez pe Dom Manoel.

Luându-și apoi fratele de braț, Steve spuse surâzătoare.

– Sper că nu te vei plictisi prea mult, pentru că acum mergem să facem cumpărături. Îmi voi cumpăra o fustă lungă. Îmi pare rău că m-am arătat atât de dezbrăcată în fața binefăcătorului tău.

– E o idee foarte bună, surâse Tim, judecând după privirile care ți s-au aruncat deja. Se spune că în Spania ești trimis acasă cu taxiul, dacă nu ești îmbrăcat potrivit. Sunt sigur că nici aici nu este agreeată această ținută pe care o ai acum. Nu cred că greșesc prea mult dacă te sfătuiesc să abordezi o ținută mai puțin epatantă. Nu-ți slujește la nimic să fii subiect de discuție, în acest sens. Femeile din Portugalia se îmbracă în negru și alb și au grijă să nu iasă în evidență prin ținută.

***

În noaptea aceea, Steve stătu aproape tot timpul sprijinită

de fereastra camerei pe care ei o numeau ,, studio", privindu-și fratele cum pictează. Întotdeauna fusese o mare bucurie pentru ea să-l vadă în fața șevaletului, nu doar pentru că îi aprecia din tot sufletul pasiunea pe care o punea în munca lui, cât mai ales pentru formele și culorile speciale care se nășteau sub ochii ei și care îi dovedeau de fiecare dată, cu o putere în plus, harul cu care fusese dotat fratele ei.

Casa în care locuia Tim acum era micuță, dar destul de cochetă, iar după ce o curățise puțin, devenise foarte plăcută. Mobilierul era simplu însă bine întreținut, astfel încât atmosfera din interior era deosebit de caldă și de relaxantă.

De la fereastra la care era se vedea marea, iar de partea cealaltă a casei exista o grădină foarte atrăgătoare.

Steve spera ca într-o bună zi fratele ei să se căsătorească și, astfel, să mențină această căsuță într-o formă optimă.

Chiar dacă nu putea spune că Tim era total dezinteresat de modul în care arăta casa, așa cum se întâmplă de obicei cu artiștii, o femeie, cu abilitățile ei specifice, ar fi realizat desigur un ambient și mai plăcut.

Steve își întoarse privirile spre fratele ei și zâmbi cu căldură.

El rămăsese singura ei rudă apropiată, din toată lumea asta.

Întotdeauna fuseseră foarte legați unul de altul, de fapt,

iar acum îi trimisese nu doar bani de drum, dar și pe cei necesari pentru a-și plăti toate datoriile legate de apartamentul în care locuise.

Era fericită acum că era cu el, se gândi Steve, privindu-și fratele cu afecțiune, așa cum făcuse întotdeauna. La Londra se simțise singură și, chiar dacă se descurcase destul de bine, nu putea spune că nu-i lipsise ajutorul și compania lui.

Pe de altă parte, de când venise aici, adăugase mai multă feminitate interiorului, iar Tim părea și el mai îngrijit. Cu toate că nu era delăsător, era totuși extrem de ocupat și de preocupat de lucrările lui, pentru a vedea întotdeauna ce treburi erau de făcut.

Dacă ar fi fost căsătorit, desigur, situația lui s-ar fi simplificat în mod sigur și s-ar fi putut dedica artei lui în totalitate.

Reflectând la toate acestea, tânăra se apropie de fratele ei, cercetând cu atenție pânza la care lucra și admirând, cu sinceritate, modul lui special de a folosi lumina și culorile.

Stând cu mâinile în buzunarele pantalonilor ei de matador din velur negru, la care asortase o cămașă de mătase albă deschisă la piept, Steve spuse cu admirație:

– Începe să arate bine… Chiar foarte bine. Aș vrea să pot picta și eu ca tine, Tim. E adevărat că eu sculptez, dar nu e același lucru. Pictura m-a atras și pe mine, întotdeauna, dar

am realizat încă de mică faptul că nu sunt nici pe sfert atât de talentată cât ești tu.

– Unele dintre sculpturile tale sunt excelente, răspunse Tim, încercând vădit s-o îmbărbăteze.

– Da, am reușit să fac unele destul de bune și foarte rar, e adevărat, am și vândut câteva, la prețuri mai mult decât convenabile. Din păcate, nu se întâmplă prea des, Tim, spuse ea și, prinzându-l cu afecțiune de braț, adăugă: Vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat și pentru că m-ai chemat aici, deși știu că nu trebuia să-ți cer sau să accept nimic de la tine, pentru că amândoi am primit aceeași sumă de bani la moartea tatălui nostru. Eu, însă, n-am știut să-i administrez atât de bine cum ai reușit tu.

– O mulțime de persoane suferă de această maladie, iubito, spuse el, zâmbind. Nu ești un caz unic. Se întâmplă și la case mai mari, continuă el, privind-o cu îngăduință și amuzament.

– Dar nu sunt o extravagantă, Tim. Îmi cumpăr haine în limita normalului și, bineînțeles, îmi aranjez părul și unghiile, dar nu fumez mult, nu-mi cumpăr băutură decât rareori… Nu înțeleg cum nu reușesc să-mi drămuiesc mai bine venitul.

– Sper că nu-ți cumperi băutură, răspunse Tim surâzând. Ești prea tânără, ca să bei… Dar mie poți să-mi pui un pahar de sherry… Vei găsi totul pe bufet. Pe urmă, vreau să-mi spui

câți ani ai acum, exact… Nu țin niciodată minte lucrurile de genul ăsta.

– Am douăzeci și patru de ani, Tim… Uneori, însă, mă simt mult mai bătrână. Ca și cum aș avea o piatră de moară în spate.

– De ce? o întrebă el, privind-o intrigat.

Steve ridică din umeri.

– N-aș putea să-ți explic foarte bine de ce… Poate pentru că sunt singură. Nu e sănătos să trăiești singur. Persoanele singure suferă de depresie și nu mai au energia obișnuită a celor care și-au găsit perechea.

– Nu-i adevărat, răspunse Tim. Eu trăiesc singur și mă simt foarte bine așa, continuă el și întinse o mână spre ea, după care o prinse de brat, râzând ușor. Asta nu înseamnă că nu mă bucur că ești aici, pisicuțo… E… plăcut să simți o prezență feminină în casă, e adevărat… Dresuri fine întinse la baie… Alte… lucruri fine, pe care nu le numesc, uitate pe suportul de prosoape… Toate astea încălzesc puțin, viața unui burlac. Îți mulțumesc că ai venit, draga mea, sper că te vei simți bine aici, continuă el, bând din paharul de sherry pe care Steve i-l pregătise, în acest timp și i-l așezase lângă șevalet.

– Atunci, de ce nu te căsătorești? întrebă Steve, care ardea de nerăbdare să-și vadă fratele la casa lui.

– Poți să admiți că e din cauză că nu m-am mai îndrăgostit de foarte multă vreme? o întrebă el, pe deasupra paharului cu licoarea revigorantă.

– Nu te cred, nu pari genul.

– Atunci, să spunem că n-am întâlnit încă femeia de care să fiu îndrăgostit la nebunie. Asta chiar e adevărat. N-am întâlnit pe nimeni care să mă facă să-mi pierd mințile, râse el și mai adăugă un strop de vopsea, îndelung elaborată, pe pânza din fața lui.

– Asta cred, pentru că nici eu n-am întâlnit până acum un asttel de bărbat, spuse ea oftând și bătându-și genunchii cu palmele. Câteodată mă întreb dacă sunt capabilă să mă îndrăgostesc. Sau dacă voi întâlni un bărbat care să-mi inspire acest sentiment. Aș vrea să mă căsătoresc și să am propriii mei copii, nu să modelez toată viața fețele copiilor altora. Și aș mai vrea să ai și tu o soție, care să-și uite la baie lenjeria intimă, surâse ea. Atunci, n-ai mai sta toată noaptea în fața șevaletului. Cel puțin, așa sper.

– Nu prea cred că există cineva pe lumea asta, care să mă poată lua pentru mult timp din fața șevaletului, comentă Tim. Succesul în carieră e mult mai important pentru bărbați decât pentru femei, în general, iar pentru mine înseamnă aproape totul. Lucrez mult, acum, e adevărat, dar intenționez să lucrez și mai mult pe viitor, pentru ca la bătrânețe să stau

liniștit. Dar tu, spuse Tim și-i suflă șuvițele de pe frunte, pentru a i se putea uita mai bine în ochi… Tu te poți căsători… Ești foarte atrăgătoare, așa că….

– Nu sunt însă tot atât de frumoasă ca o tânără portugheză, nu? surâse ea amuzată, în timp ce-și îngustă ochii și se îndepărtă puțin, pentru a evalua mai bine lucrarea de pe pânza din fața lor.

– Ce te face să spui asta? râse el, privind-o surprins… O femeie portugheză – când e frumoasă – chiar e… frumoasă, e adevărat, dar în cu totul alt stil decât al tău. Am pictat vreo două, așa că pot să te asigur că așa e… Din păcate, cele mai multe devin grase, odată cu trecerea vârstei… E totuși extraordinar că ochii nu li se schimbă și sunt la fel de plini de viață, tot timpul, ca la douăzeci de ani. În plus, nu stau niciodată la soare fără umbrelă, astfel că pielea le rămâne foarte frumoasă, până la adânci bătrâneți. În plus, au o inimă deschisă și foarte caldă, în general. Din câte am observat, sunt niște soții extrem de grijulii cu partenerul lor de viață.

– Și tu consideri că pentru bărbați e mult mai frumoasă o piele care constituie ….complexul englezoaicelor? întrebă Steve, care rămăsese cu gândul la ce-i spusese el cu privire la farmecul femeilor de aici. Asta poate pentru că le simțea, într-un fel sau altul, concurente? se întrebă ea, gânditoare.

– Depinde dacă bărbatul e englez sau portughez, comentă

Tim, amuzat la rândul lui. Portughezii își admiră femeile lor și nu sunt atât de atrași de alte tipuri. Oricum, stai liniștită, cred că toate femeile au un complex sau altul… Uite, de pildă, tu… Deși n-ai nevoie de așa ceva, îți faci un machiaj mult prea evident. Fața ta n-are niciun cusur, dar tu continui s-o tratezi, uneori, ca și cum ar fi un tablou neterminat și să faci tot felul de retușuri. Asta, desigur, vine dintr-un complex…

– Și femeile portugheze nu se machiază?… Sunt toate chiar atât de mulțumite de ceea ce le-a dăruit natura?

– Cred că se machiază și ele, răspunse Tim, dar o fac atât de discret, încât nici nu se observă. Discreția e o valoare esențială în viața unei femei portugheze.

Steve se duse din nou la fereastră și se uită îndelung spre marea peste care se lăsase întunericul.

Pe cer, prima stea părea o broșă încrustată în albastrul de catifea.

– Prietenul tău, Dom Manoel e… foarte… portughez, nu-i așa? spuse ea, gânditoare, dar, în același timp, surâzătoare.

– Foarte, fu de acord Tim. Aș spune că e portughez sută la sută, dacă nu chiar o sută cincizeci la sută.

Mai târziu, după ce gătiseră cina împreună și mâncaseră în sufrageria mică, dar dichisită, Steve îl lăsă pe Tim să-și curețe

o paletă și se duse în grădină, unde florile și arbuștii care străjuiau aleile, o atrăseseră încă din clipa în care le văzuse pentru prima oară.

La ora aceea, acolo era o liniște deplină, astfel că se auzea zgomotul valurilor mării lovindu-se, ușor de stânci.

Ca niște șoapte fremătătoare, își spuse Steve, aruncându-și ochii, înduioșată, în direcția din care venea susurul.

Încântată de aerul proaspăt și înmiresmat, Steve se plimbă încântată pe aleile înguste, până când simți nevoia să exploreze și alte spații. Deschise așadar încet poarta din fundul grădinii și porni agale spre plaja din vecinătatea casei.

Nisipul era încă destul de cald, după soarele arzător din timpul zilei și tânăra se gândi la zilele fierbinți de iulie, când aproape nu se putea respira. Acum, însă, briza răcoroasă a mării era deosebit de îmbietoare, iar razele lunii îi luminau cu delicatețe pașii.

Ce deosebire față de serile din Anglia, se gândi ea inspirând adânc, parcă pentru a se bucura și mai mult de faptul că era în acele locuri, chiar mai minunate decât își închipuise vreodată.

I-ar fi plăcut să picteze această privelițte, deși nu era tot atât de talentată ca fratele ei, care prinsese de multe ori în tablourile lui toate aceste frumusețti în care luminile și

umbrele formau un joc unic.

Tot ce putea face, așadar, era să observe cu atenție minunățiile din jur și să le absoarbă în ființa ei. Cine știe, poate odată și odată, va avea curajul să încerce să le redea, chiar dacă nu vor fi și pe pânzele ei atât de desăvârșite ca-n realitate.

Se așeză pe nisip, privind în larg, când, deodată, auzi foarte aproape de ea o barcă. N-avea nicio lumină, dar Steve o putu localiza după plesniturile făcute de vâsle în apă și după murmurele care se auzeau, însoțindu-le.

Apoi, doi bărbați se dădură jos din ambarcațiune și se opriră pe plajă, foarte aproape de ea, astfel că Steve îi putu auzi foarte bine:

– A fost foarte bine, Jorge. Spune-i Rosariei că îi voi telefona mâine. Sunt multe de făcut și timpul e scurt.

– Foarte bine, senhor. Rosaria va fi onorată, ca-ntotdeauna.

Fură singurele cuvinte în portugheză pe care le putuse Steve înțelege, cu puținele ei cunoștințe legate de această limbă. L-ar fi recunoscut însă oriunde și oricând pe cel care vorbise primul, după tonul binevoitor-arogant și inflexiunile calde, de tip confesional, pe care le auzise cu doar câteva ore înainte, pentru prima dată în viața ei. De asemenea, acea grație a mișcărilor, combinată cu forța trupului puternic și

armonios clădit, n-ar fi putut-o uita niciodată.

Apoi, Steve îl auzi pe Jorge mulțumindu-i bărbatului de lângă el, cu gratitudine:

– Mulțumesc, dar nu e nevoie, senhor, protestă el. Mă descurc foarte bine cu ceea ce am.

Dom Manoel râse, amuzat:

– Ești prea orgolios, Jorge. Oricum, a fost o călătorie foarte plăcută, spuse Dom Manoel, aruncând în barcă o pereche de șlapi.

– Unde-mi sunt pantofii? adăugă el, uitându-se din nou în barcă.

După câteva momente, Steve îl văzu pe Jorge dându-i lui Dom Manoel încălțările, cerându-și în același timp iertare pentru că nu fuseseră găsiți imediat.

– Bonas noite, Jorge, spuse Dom Manoel și se grăbi în direcția unde stătea Steve.

Aceasta, văzând că vine spre ea, încercă uluită să se ridice cât mai repede cu putință și să se îndepărteze. Era însă prea târziu, pentru că Dom Manoel, care tocmai își pusese pe cap puloverul pe care i-l înmânase pescarul mai devreme, se lovi de ea, la fel de surprins.

– Senhorita Wayne!… exclamă el. Cum Dumnezeu…?…. V-am lovit? Îmi pare rău, senhorita, dar nu mă așteptam să fie cineva pe plajă, la ora asta, spuse el, prinzându-i brațele cu

mâinile, ca și cum ar fi vrut s-o ajute să nu se dezechilibreze.

– Îmi pare rău, senhor, a fost doar vina mea… Am ieșit să privesc luna… Și… mă uitam într-acolo, când…

Steve își dădu seama imediat cât de prostesc sună răspunsul ei, dar, așa cum i se întâmplase și când îl întâlnise prima dată, simți din nou cum acest bărbat o domină cu totul…

– Ah, apreciați și dumneavoastră aceste lucruri, ca și Tim?… De fapt, ce poate fi mai atrăgător ca imaginea mării scăldată de lumina lunii? întrebă el și-și îndreptă privirile spre larg.

– Ați venit într-un colț al lumii unde întâlnești frumusețea la orice pas, continuă el, în timp ce Steve îi simți emoționată parfumul de after-shave, care-i gâdilă nările într-un mod deosebit de plăcut. Totul în atitudinea și în stilul lui deborda de virilitate, își spuse Steve, analizându-l cu coada ochiului.

Bărbatul era acum atât de aproape de ea, încât cuvintele îi fură spuse chiar lângă ureche.

– Nu sunt sigur, însă, continuă Dom Manoel, cu severitate în glas, că e bine să stați pe plajă, singură, la ora asta. O domnișoară neînsoțită, mai ales într-un astfel de loc și la o oră atât de târzie, nu poate face o impresie prea agreabilă.

Steve râse imediat, amuzată:

– Ah, senhor, ce ridicol!… În Anglia cutreier tot satul,

noaptea… Nu-mi fac astfel de probleme și nici nu mi s-a întâmplat nimic, niciodată, iar reputația mea n-a suferit niciun pic din această pricină.

– N-ați fi făcut asta, în mod sigur, dacă erați portugheză. În orice caz, nu fără a fi escortată. Aici, femeile au un alt fel de comportament, domnișoară Wayne, și sunt convins că e doar spre binele lor.

Steve începu din nou să râdă.

– Sună atât de ciudat, declară ea. În Anglia trăiesc singură, merg la serviciu singură… Nu-mi amintesc când am fost escortată ultima oară. Acolo, nu dăm atâta însemnătate amănuntelor de genul acesta. În fond, cred că regulile de aici complică îngrozitor viața oamenilor.

Dom Manoel făcu ochii mari.

– Nu sunteți escortată niciodată, senhorita, când sunteți în Anglia? Și ce cred despre asta bărbații din țara dumneavoastră, senhorita? Sau… sunt orbi?… Probabil n-au observat cât de atrăgătoare sunteți.

Steve se înroși, pentru că nu se așteptase la o astfel de întrebare și nici la un astfel de compliment, așa că întoarse capul în altă parte.

– În ciuda faptului că dovediți acest spirit de independență, mă simt obligat să vă conduc la fratele dumneavoastră. Trebuie să vă spun că-l apreciez foarte mult

și admir munca pe care o face. Pereții din quinta mea sunt foarte frumoși acum, după ce i-a pictat el. Vi-i voi arăta când veți binevoi să-mi faceți o vizită.

– Dar o să fiu foarte încântată să vă vizitez, Dom Manoel, spuse Steve surâzând, după ce voi primi invitația dumneavoastră.

Ajunseră curând în fața ușii pictate de la intrarea în casa lui Tim și Dom Manoel îi spuse:

– Noapte bună, senhorita, mă bucur foarte mult că v-am revăzut. Sunteți o persoană a cărei față rămâne tipărită în mintea celor care v-au văzut, chiar și o singură dată, multă vreme, astfel încât revederea nu poate fi decât o mare bucurie.

– Nu vreți să intrați, puțin? Sunt sigură că Tim va fi foarte dezamăgit dacă n-o veți face… El e întotdeauna bucuros să vă întâlnească, fiindu-vă atât de recunoscător pentru tot ce ați făcut pentru el.

– Nu, nu voi intra, nu vreau să vă deranjez, dar vă rog să-i transmiteți lui Tim toate urările mele. Și… dacă veți mai vrea să mai stați pe plajă și altă dată, noaptea…

– Da?…

– Fiți foarte atentă de cine vă mai ciocniți… Jorge e mult mai vânjos decât mine, spuse el, măsurând-o din cap până-n picioare.

Steve abia atunci observă cât era de ud… Cămașa lui albă, de mătase, era toată îmbibată de apă, iar pantalonii eleganți, din stofă fină, așișderea.

– Îmi place să ies cu Jorge la pescuit noaptea, adăugă Dom Manoel, observându-i privirile cercetătoare. Din păcate, azi n-am prins nimic.

– Ah, regret, răspunse Steve, cu ochii sclipind de amuzament. Poate prezența dumneavoastră în barcă a avut efectul unei sperietori.

– Da, poate, răspunse el, vădit nemulțumit de remarca ei și o analiză îndelung, la lumina mică a felinarului antic, postat de Tim deasupra ușii. Ochii lui căprui se-ntunecară parcă și mai mult, iar sprâncenele i se împreunară deasupra nasului drept și fin.

Steve se mută stingherită de pe un picior pe altul, la această scrutare minuțioasă, pentru că și de data asta era destul de ciudat îmbrăcată, pantalonii de matador fiind foarte puțin feminini.

– Noapte bună, domnișoară Wayne, adăugă el, formalizându-se mai mult decât înainte și sărutându-i mâna, pe care Steve i-o întinsese, politicoasă. Sper că, dacă te vei mai duce să admiri luna la malul mării, te va însoți și Tim, de acum încolo.

După ce se îndepărtă, Steve îi spuse, nedumerită:

– Dar cum veți ajunge acasă, acum? În mod sigur, nu puteți ajunge pe jos…

– Nu vă faceți probleme…. Mă așteaptă mașina… Somn ușor, domnișoară Wayne, îi strigă el peste umăr.

Steve rămase locului, ascultând mașina îndepărtându-se…

Gândurile îi erau haotice, cum nu i se mai întâmplase niciodată înainte, iar inima îi bătea atât de tare, încât, după ce deschise ușa de la intrarea în casă, trebui să se oprească mai întâi locului, înainte de a se duce să-și întâlnească fratele.

Era foarte straniu, se gândi ea, cum îi bătea inima ori de câte ori îl vedea pe Dom Manoel. Făcuse tot drumul până aici doar pentru a se îndrăgosti de un bărbat logodit? Și dacă era așa, de ce a trebuit să trăiască tocmai ea această experiență dureroasă, se întrebă, simțind că soarta o punea la o grea încercare.

Capitolul 2

În săptămâna care urmă, Steve începu să se îmbrace mai deosebit, ceea ce o mai îndepărtă puțin de rutina zilnică, pentru că era necesar să-și bată mai mult capul cu ținutele pe care plănuia să le-mbrace peste zi și seara.

De asemenea, își făcuse obiceiul de a asculta sunetele care veneau din stradă, în speranța că le va auzi, în sfârșit, pe cele după care tânjea inima ei. Tot ceea ce auzi, însă, fu zgomotul infernal produs de mașina lui Tim, pe care o recunoștea întotdeauna imediat.

Acesta îi spusese că mica localitate era în mare vervă de o vreme, de când se auzise de apropiata căsătorie a lui Dom Manoel, care le ceruse servitorilor ore suplimentare de muncă, pentru a termina la timp toate cele necesare în

vederea proiectatului eveniment. În schimb, vor primi vin și mâncare la discreție și, bineînțeles, cadouri pentru copii. Cum Dom Manoel avea un mare număr de servitori, agitația cuprinsese practic toată zona.

În decursul ultimei luni, Quinta Rosa fusese redecorată total și, în plus, i se adăugase o aripă nouă. Dom Manoel se îngrijise ca toate lucrurile de care se va folosi logodnica sa, ca și toate încăperile să arate cât mai bine cu putință. În plus, stabilise cu lux de amănunte toate transformările pe care intenționa să le facă și la care se va lucra în perioada în care el și viitoarea lui soție vor fi plecați în luna de miere.

Astfel, Tim avea asigurate câteva luni de muncă de acum încolo, pentru pictarea tuturor camerelor pe care Dom Manoel hotărâse să le transforme.

Nu erau însă banii cei care îl atrăgeau pe Tim, în primul rând, în această afacere, deși suma pe care o va primi la sfârșitul lucrărilor era mai mult decât mulțumitoare. Îi plăcea pur și simplu munca lui, iar Dom Manoel era unul dintre puținii care știau să aprecieze cu adevărat efortul depus pentru astfel de lucrări.

– Și?.. întrebă Steve, cu ochii alungiți într-un zâmbet sarcastic… Va fi consultată, înainte de a se începe decorarea pereților? Dacă nu va fi de acord cu ceea ce ai stabilit cu Dom Manoel ?

Tim dădu ușor din umeri:

– Mă tem că nu pot să-ți răspund. Oricum, Dom Manoel mi-a spus deja ce nu vrea să-i fac… Niciun fel de flori sau păsări… Vrea doar peisaje marine în camerele cu vedere la mare, iar în celelalte un desen simplu, în care să primeze albastrul. Destul de interesant, nu?

– Cred, totuși, că va trebui să fie întrebată și viitoarea lui soție. La urma urmei, va locui acolo și e important dacă îi place sau nu cum sunt decorate camerele. Orice soție englezoaică s-ar supăra dacă n-ar fi consultată în aceste probleme.

Tim zâmbi, amuzat de insistența ei.

– Nu uita că aici ești în Portugalia, nu în Anglia. O femeie de aici nu va reacționa niciodată în genul soțiilor englezoaice. Dom Manoel, în concepția de aici, va fi stăpânul ei absolut și ea, probabil, deja recunoaște asta. Oricum, sunt sigur că nu va avea nimic de obiectat în legătură cu peisajele marine.

– Eu aș fi obiectat… Chiar dacă le-aș fi admirat în secret, aș fi obiectat din principiu… N-aș fi fost de acord cu faptul că nu m-a întrebat nimeni dacă sunt și eu de acord.

Tim râse cu poftă:

– Și, probabil, Dom Manoel ți-ar fi tras una peste gură. Femeile portugheze n-au cuvânt în fața soțului, asta e știut. Odată ce s-au căsătorit, devin un simplu mobilier, asemenea

tuturor lucrurilor din casă, nimic mai mult… Sau, cel puțin, așa am auzit eu până acum, precizează el.

Steve îl privi uimită.

– Adevărat? Atunci, nu mă voi căsători niciodată cu un portughez, spuse ea, continuând să se joace cu o lanternă pe care o luase mai devreme de pe bufetul din bucătărie. Crezi că Dom Manoel e îndrăgostit de senhorita Almeida?

– Sărăcuța Stevie… Ești foarte naivă… Căsătoriile se fac și din interes, dacă n-ai auzit până acum. Sincer, n-aș putea să-ți spun dacă o iubește. Știu doar că o admiră foarte mult și că are portretul ei pe masa de lucru. Parcă ți-a spus și ție că vrea să-i faci un bust, sau ceva de genul ăsta, nu?

– Sper că a uitat.

– Poate a uitat, poate nu… S-ar putea să te trezești într-o zi cu el aici și să-ți ceară să-i faci acel bust…

Zilele trecură însă și Dom Manoel nu-i mai căutase, astfel încât Steve se gândi că logodnica lui nu sosise încă. Sau, dimpotrivă, venise și erau acum ocupați cu lucruri mai interesante decât cel de a-i vedea chipul sculptat.

Totuși, se părea că ziua nunții nu fusese fixată deocamdată în mod oficial, deși toată lumea era de acord că nu va mai trece mult timp până la evenimentul cu pricina.

Oricum, se gândi Steve, n-ar vrea să fie în pielea niciunei femei de aici, educată să spună tot timpul „da" în fața

bărbatului ei. Supușenia totală nu intrase niciodată în planurile sale. Ba mai mult decât atât, era convinsă că o atitudine pasivă a soției în viața de zi cu zi, nu putea aduce decât monotonia, în viața de cuplu. Desigur, englezoaicele n-ar putea face parte nici în ruptul capului dintre acele femei care execută ordinele soțului fără să crâcnească. Un bărbat dictator, cum reiese că sunt portughezii, nu le-ar atrage nici dacă ar fi picate cu ceară, își spuse Steve, a cărei fire rebelă nu mai era în Anglia un secret, pentru niciunul dintre cunoscuții săi.

Într-una din zilele care urmară, Steve se hotărî să picteze ceva, chiar dacă nu era atât de bună ca Tim, în acest sens. Culorile atât de variate ale priveliștii din jurul casei o incitară însă, și se decise să imortalizeze măcar o parte din aceste frumuseți.

Luă astfel cele necesare din atelierul lui Tim și se așeză pe o stâncă din apropierea casei, încercând să prindă pe pânză un colț de grădină, frumos ca un colț de rai. Nota aparte a luminii din Portugalia, pe care o observase de cum ajunsese aici, conferea parcă tuturor culorilor valențe pe care nu le-ai fi putut întâlni niciodată altundeva.

Nu trecură însă nici cinci minute de când se așternu pe lucru, că auzi în sfârșit mașina lui Dom Manoel și după un timp îi văzu silueta înaltă, îmbrăcată în alb imaculat. Alături

de el, era o femeie tânără, care, își spuse Steve, nu putea fi decât logodnica lui.

Surprinsă, tânăra se lăsă ușor după stânca pe care stătuse, pentru a nu fi observată, și aștepta să audă ușa de la intrare închizându-se în urma lor. Apoi se ridică în grabă și intră pe una din ușile din dos, ducându-se țintă în dormitorul ei, pentru a-și schimba hainele total nepotrivite pentru a întâmpina niște oaspeți și, mai ales, unii atât de sofisticați.

Când fu aproape pe terminate cu aranjatul părului, îl auzi pe Tim strigând-o:

– Steve!.. Unde ești?…

Probabil o căutase înainte pe plajă și prin grădină, iar acum se gândise în sfârșit că ar putea fi în casă.

Uitându-se în oglindă, Steve se felicită pentru ideea de a veni să se schimbe, pentru că părea în sfârșit că alesese ținuta potrivită și anume o rochie galbenă, strânsă pe corp, care o punea foarte bine în valoare, fiind foarte discretă, în același timp.

În picioare își trase repede o pereche de sandale galbene, legate pe gleznă. Era finalmente elegantă, delicată, atrăgătoare și… foarte evident… englezoaică…

Dom Manoel își dădu seama și el de asta, probabil, pentru că o privi cu multă insistență și surâzându-i într-un mod atât de aparte, încât Steve simți că i se aprinseră obrajii.

– Fratele dumneavoastră tocmai începuse să se îngrijoreze că vi s-a întâmplat ceva, spuse el. Eu am fost de părere că, dacă nu apăreți în cel mai scurt timp, înseamnă că unul din valurile uriașe de astăzi v-a măturat de pe plajă.

Tonul lui era deosebit de serios și Steve îl privi contrariată.

– Din fericire, văd că nu v-ați dus azi acolo, adăugă el, cu un surâs mai relaxat.

Apoi, Dom Manoel o prezentă logodnicei sale și acesta fu momentul în care Steve avu prima mare surpriză.

Senhorita Madalena Almeida nu semăna deloc cu cea pe care și-o imaginase. Era frumoasă – într-un mod aproape fantastic -dar era un cu totul alt tip de frumusețe decât cel la care se gândise ea. În locul alurii arogante și distante pe care și-o închipuise, viitoarea soție a lui Dom Manoel era dulce și micuță. Ochii ei mari și căprui străluceau ca două stele, iar gura senzuală și fin conturată era rujată foarte discret. Fața era și ea machiată, însă la fel de puțin vizibil. Steve observă, totuși, că Madalena avea pielea bronzată, ceea ce însemna că nu făcea parte dintre portughezele care stau la soare doar sub umbrelă, așa cum îi spusese Tim când îi vorbise despre pielea deosebită a femeilor din acea zonă.

Frumusețea ei era totuși cu siguranță specială, iar vestimentația – de-a dreptul divină… Fu cuvântul pe care Steve îl găsi cel mai potrivit pentru a-i descrie îmbrăcămintea

și nu numai, pentru că întreaga ei alură te ducea cu gândul la o zeitate coborâtă în mod surprinzător și inexplicabil printre muritori.

Costumul de mătase era unul foarte special, de culoarea orhideelor mov, iar accesoriile albe confereau întregii ținute un aer de un rafinament extrem de sofisticat. Tocurile pantofilor erau potrivit de înalte, iar fusta avea o lungime care-i descoperea picioarele exact în măsura potrivită, pentru a fi decent și a încânta, deopotrivă.

Pe mâna stângă, Steve îi zări inelul de logodnă, cu un diamant imens, care sclipea la fiecare mișcare a tinerei, ca o flacără bine întreținută.

Când zâmbea, Madalena dezvelea un șir de dinți albi de o frumusețe răpitoare, care-i punea și mai mult în valoare zâmbetul fermecător.

– Manoel… vreau să spun… logodnicul meu, adăugă tânăra, uitându-se spre Dom Manoel cu timiditate, mi-a spus că sunteți foarte inteligentă și că sculptați… Știu că fratele dumneavoastră e un pictor foarte bun, dar eu aș vrea să am un bust sculptat de dumneavoastră.

Madalena avea o engleză destul de bună, deși cu un accent ușor și o voce deosebit de atractivă, cu toate că era puțin cam timidă.

Steve, însă, se simți ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn în

stomac, în mometul în care nu se aștepta, astfel că răspunse:

– Regret, dar mi-am lăsat materialele acasă. Dorința dumneavoastră mă măgulește… Totuși… regret, dar n-o pot satisface.

– Ah, ba da, le ai, interveni Tim. Ai tot ce trebuie pentru asta… Ai materialele necesare… Le-am văzut chiar ieri, în timp ce căutam ceva în camera ta. Așadar, te poți apuca de lucru foarte curând.

Steve își strânse buzele, nemulțumită de intervenția fratelui ei, mai ales că era sigură de faptul că Dom Manoel o privea amuzat.

– Ah, asta e minunat, răspunse ea într-un sfârșit, deși se vedea cât de colo că nu se bucura deloc. Mă tem, însă, că mi-am cam ieșit din mână, domnișoară Almeida, și n-aș vrea să vă ofensez modelându-vă o față care nu corespunde realității.

– Ah, nu vă cred, pentru că fratele dumneavoastră mi-a spus că sunteți foarte bună și că ați executat câteva busturi de excepție. Astfel, îl veți putea vinde foarte bine în Anglia și veți putea obține o sumă frumușică pe el. În același timp, vă vom plăti și noi pentru munca dumneavoastră, atât cât veți considera că e necesar.

Tim schimbă imediat câteva priviri cu Steve, ca și cum ar fi vrut să-i spună: ,,Nu e cazul să fii orgolioasă!… Oamenii

aceștia sunt bogați, iar tu ai nevoie de bani. În plus, te vei și amuza puțin"…

Steve simți însă că mai bine murea decât să accepte bani de la ei.

După ce îi privi pe fiecare în parte cu blândețe, Dom Manoel interveni cu tact, punându-și brațul peste umerii logodnicei sale, care vorbise în ultimele minute destul de precipitat, ca și cum ar fi avut dintr-o dată foarte multe de spus, în foarte puțin timp.

– Nu trebuie să jignești sensibilitatea de artist a domnișoarei Wayne, oferindu-i în termeni atât de brutali recompensa pentru munca sa. Dumneaei știe că va fi recompensată și asta e de-ajuns. Artiștii sunt întotdeauna extrem de susceptibili la problemele de acest gen, draga mea, e timpul să înveți și tu asta.

Ridicând o sprânceană, Dom Manoel se întoarse spre Steve și o întrebă pe un ton mult mai rece decât cel folosit înainte:

– Ați putea să acceptați cererea logodnicei mele, totuși?

– Dacă senhorita vrea să-i fac o lucrare, chiar dacă n-a văzut nimic din ce am realizat până acum, sunt de acord. Despre preț vom vorbi când voi termina comanda.

Dom Manoel ridică din umeri:

– Dacă doriți astfel…

– Atunci… aș vrea să-mi spuneți când doriți să încep… Când anume va dori senhorita să-mi pozeze?

– Nu e prea mult timp până la nuntă, comentă Dom Manoel, așa încât cred că ar trebui să începi cât mai curând, dacă ții morțiș să ai această lucrare, micuțo, spuse el, privindu-și logodnica în ochi.

– Mâine… e posibil? întrebă aceasta, surâzându-i lui Steve cu drăgălășenie.

– Orice zi e bună pentru mine, răspunse Steve. N-am nimic special de făcut… Veți veni aici?

– Nu, răspunse Dom Manoel, în locul logodnicei sale. E mai bine dacă veți veni, cu tot ce e necesar, la quinta. Voi trimite o mașină după dumneavoastră și, desigur, veți fi adusă și acasă, cu mașina. Mâine dimineață la zece e prea devreme pentru dumneavoastră?

– Nu, deloc, răspunse cu răceală Steve.

– Bun, replică el și-și îndreptă privirile spre unul dintre tablourile pe care Tim abia îl terminase.

Madalena continuă s-o privească pe Steve cu căldură, astfel că cele două tinere începură o conversație care dură mai mult de zece minute.

Steve află, cu această ocazie, că viitoarea soție a lui Dom Manoel era foarte bine educată, parte în Franța, parte în Elveția, de unde, sfârșindu-și studiile, se întorsese doar cu

câteva luni în urmă.

Steve realiză astfel că aceasta era explicația pentru aerul atât de emancipat, dar și proaspăt, pe care-l degaja prezența Madalenei. În mod sigur, își spuse Steve, fata n-avea mai mult de nouăsprezece ani. Părea a fi foarte fericită, continuă Steve cu reflecțiile, deși viitorul ei soț avea, desigur, în jur de treizeci și cinci de ani.

Steve oftă adânc… Probabil, se gândi ea, datorită faptului că mintea îi zbură imediat la perioda în care avusese și ea nouăsprezece ani, când trăise o mare decepție în dragoste, ca urmare a unui mic exercițiu de putere, pe care-l încercase atunci.

După plecarea celor doi, Steve se apropie de fratele ei, cu intenția de a face un comentariu acid la răceala cu care-i vorbise Dom Manoel în prezența logodnicei sale, dar Tim, așezat în fața tabloului pe care i-l admirase portughezul, părea căzut în transă:

– Ai mai văzut vreodată ceva atât de unic, de perfect și de adorabil, spuse el, uitându-se în continuare la tablou însă nevăzând nimic, în mod evident.

Steve îl privi, consternată:

– E drăguță, într-adevăr, admise ea, dar la fel de drăguțe sunt alte mii de fete, în lumea asta. Poate chiar milioane, completă ea.

– Tot ce pot să-ți spun, e că printre acele milioane la care te referi tu, nu e niciuna ca ea. Niciuna nu mai poate avea acești ochi atât de extraordinari, atât de mari și de un căprui atât de întunecat, în ciuda luminițelor care-i înconjoară irisul.

– Oh, dragule, îl îmbrățișă Steve… În mod sigur, te referi la ea ca la un posibil model… Ca la un chip pe care ți-ar plăcea foarte mult să-l pictezi, nu-i așa?

Tim luă o țigară din tabachera de lângă el, o aprinse, trase gânditor un fum, după care o stinse și-și aprinse alta.

– Nu, nu m-am gândit s-o pictez… Sunt sigur că tabloul meu n-ar putea reda nici pe departe originalul. Cum să pot să prind pe pânză toată această complexitate?… Tot acest amalgam de stări care i se citesc în priviri? Nu, ar fi desigur o ratare care m-ar putea marca pentru tot restul vieții.

– Oh, dragule, adevărat? spuse Steve, privindu-și uimită fratele, pentru că nu-l mai auzise niciodată vorbind în această dispoziție, despre nicio altă femeie.

Deschise gura să spună ceva, dar exact în acel moment, Maria, femeia în casă, pe care Tim o chema adeseori să-l ajute, îi anunță că prânzul era gata și-i va servi în câteva minute.

– Bine, e în regulă, Maria, răspunse Steve și se aplecă să ridice o batistă pe care o observă, chiar atunci, pe covor. Era făcută dintr-o mătase foarte fină și brodată, într-unul dintre

colțuri, cu un set de inițiale argintii. Parfumul pe care îl degaja era și el deosebit de proaspăt și de fin, asemenea celor mai suave flori de liliac.

– Cred că senhorita a scăpat asta, spuse Steve, continuând să inspire mirosul de flori primăvăratice.

Tim se trezi în sfârșit din transa în care fusese până atunci și-i smulse efectiv batista din mâini:

– I-o voi înapoia eu când o voi vedea, spuse el, punând batista cu grijă în buzunar.

Când intrară în sufragerie pentru masa de prânz, Steve îl prinse de braț.

– Tim, spuse ea, cu afecțiune… Indiferent de ceea ce simți acum, nu uita că senhorita Almeida e logodită și e foarte aproape de nuntă… Putem zice, deci, încă de pe acum, că e o femeie căsătorită.

Tim îi aruncă o privire rece și plină de reproș.

Steve se simți foarte stingherită, pentru că fratele ei n-o mai privise niciodată în acest fel.

– Crezi că pot uita asta? întrebă el, cu ostilitate. Chiar îți închipui că pot să uit vreo clipă de asta? adăugă el, apăsând pe fiecare cuvânt în parte.

Capitolul 3

A doua zi dimineața, mașina trimisă de Dom Manoel pentru Steve opri la poarta lor, exact la ora zece.

Mai târziu, Steve avea să descopere că garajul de la Quinta Rosa adăpostea, în afară de mașina neagră și foarte mare, care o așteptase pe ea, alte câteva mașini, la fel de elegante, moderne și sofisticate.

Șoferul care o conduse avea o față foarte severă, dar modul de a se comporta era impecabil. Dacă Steve ar fi fost un invitat de onoare la casa lui Dom Manoel, șoferul lui nu s-ar fi comportat cu mai multă atenție.

Drumul spre Quinta Rosa fusese atât de frumos, încât Steve ar fi vrut să-i spună șoferului: ,, Du-mă cât mai departe posibil, vreau să văd toate splendorile acestei coaste

miraculoase"…

Știa însă că nu putea să facă asta… Era în Portugalia, nu în Anglia, iar în dimineața aceea tocmai primise un serviciu din partea familiei Romeiro – una dintre cele mai vechi și mai importante din această țară – care își trimisese șoferul după ea… Era cazul să nu uite de poziția ei în această situație. În țara în care descinsese regulile tradiționale erau onorate cu strictețe, astfel că, pentru a nu intra în niciun fel de conflict și a nu stârni amimozitatea te miri cui, era mai bine să țină și ea cont de ele.

Odată ajunsă la destinație, Steve fu primită de una dintre servitoare și invitată într-un salon foarte elegant, splendid proporționat, răcoros și plin de flori. Florile erau cu precădere slăbiciunea tuturor, în acele locuri, își spuse Steve, contemplând cu plăcere buchetele multicolore.

În timp ce aștepta, tânăra englezoaică realiză că încăperea în care se afla era probabil folosită pe post de anticameră. Pe fereastra largă se vedea o grădină mică, dar care avea în mijloc o fântână arteziană.

Floarea cu cel mai interesant parfum pe care o văzuse în Portugalia, era cea numită „Regina nopții", care își deschidea petalele palide la apusul soarelui și le închidea în zori de zi, își aminti Steve, uitându-se distrată peste varietatea de flori din fața ei.

După un timp, se deschise în sfârșit una dintre uși și senhorita Almeida apăru în prag, printre draperiile de damasc.

Era îmbrăcată într-o rochie simplă, din mătase albă și arăta chiar mai fascinant decât în ziua precedentă, și Steve răsuflă ușurată că Tim n-o văzuse astfel.

Senhorita Almeida o invită apoi, cu un surâs fermecător, să intre în camera ei, cerându-i iertare, în același timp, că o făcuse să aștepte.

Încăperea în care intrară era atât de specială, încât Steve simți că-și pierde pur și simplu respirația de admirație… Semănând mai degrabă cu un spațiu scenic baroc, decât cu apartamentul unei tinere, camera era plină de flori roșii și albe, al căror parfum îmbătător te făcea să te duci cu gândul la o insulă izolată, cuprinsă de o pace desăvârșită.

Steve fu condusă apoi într-o altă încăpere vecină, care părea de fapt mai mult o anexă a celei pe care tocmai o văzuse și pe ai cărei pereți erau agățate o mulțime de tablouri de familie.

Madalena se întinse și desprinse unul de pe perete, după care-i spuse tinerei artiste cu entuziasm:

– Aceasta a fost bunica lui Dom Manoel . Nu-i așa că era de o frumusețe răpitoare? Mi-ar fi plăcut s-o fi cunoscut, comentă tânăra, privind visătoare tabloul pe care-l așeză cu

grijă la loc.

Steve încuviință.

– Da, cu siguranță a fost o mare frumusețe, răspunse ea, neputând însă să nu se gândească la faptul că femeile portugheze, atât de frumoase și de entuziaste la început, odată intrate în rutina căsătoriei, începeau să se identifice tot mai mult cu mobila din casă, cum îi spusese Tim.

Un sentiment de compasiune cuprinse brusc inima englezoaicei, ale cărei idei despre căsătorie erau cu totul și cu totul altele, decât cele obișnuite pe tărâmul unde descinsese cu câtva timp înainte.

Mama Madalenei, o femeie uscățivă și mică de statură ca și fiica sa, și cu un zâmbet la fel de fermecător, intră și ea în încăpere și se îndreptă spre Steve, cu mâna întinsă.

– Domnișoara Wayne a acceptat să-mi facă un bust, mamă, spuse Madalena cu un zâmbet cald, vorbind, spre surprinderea tinerei englezoaice, în limba franceză. Abia aștept să văd rezultatul.

Doamna Almeida continuă să zâmbească, dar nu spuse nimic, strângând doar mâna, cu sinceră admirație, artistei din fața ei.

Apoi, Steve alese locul în care o așeză pe Madalena, cu fața spre ea, pentru schițele preliminare.

După un timp, tânăra englezoaică, constată că, deși făcuse

o mulțime de schițe, nu reușise să prindă nimic din șarmul deosebit al portughezei.

Când Dom Manoel intră în cameră, spre sfârșitul dimineții, Steve fu de-a dreptul disperată, pentru că n-avea nimic satisfăcător, din tot ce desenase, pentru a-i putea arăta.

Madalena îl primi, în schimb, destul de relaxată, întinzându-i mâna cu delicatețe.

După ce sărută degetele logodnicei sale, Dom Manoel se apropie de Steve, întrebând-o cu amabilitate:

– E totul în regulă? spuse el, uitându-se cu un ochi critic spre desenul la care englezoaica tocmai adăugase câteva retușuri.

Fără să facă niciun comentariu, se îndreptă apoi din nou spre logodnica sa:

– Vom lua prânzul cu familia Castelos, micuțo. Cred că e timpul să-ți schimbi rochia.

Madalena sări în picioare imediat, ca o păpușă mecanică, având o expresie de supunere pe față, dar și de părere de rău că trebuia să se despartă deja de Steve.

– Mă tem că nu sunteți prea încântată de ceea ce ați făcut până acum, domnișoară Wayne, spuse Dom Manoel apropiindu-se de ea, în timp ce Madalena se îndepărtă, însoțită de mama sa. Sper că veți veni și mâine, la aceeași oră.

Steve ezită.

– Nu sunt foarte convinsă că voi reuși să duc la bun sfârșit această muncă, spuse ea. E mai bine să renunț acum, decât să vă fac să vă pierdeți timpul.

– Oh, trebuie să veniți mâine din nou, spuse el. Roma n-a fost construită într-o singură zi. Trebuie să vă obișnuiți cu subiectul. Vă așteptăm mâine, așadar…

După asta, Dom Manoel sună dintr-un clopoțel și imediat își făcu apariția una dintre servitoare.

– Să mergem pe terasă, spuse Dom Manoel, adresându-se lui Steve. Sunt sigur că v-ar prinde bine o răcoritoare, e îngrozitor de cald în camera asta.

– Dar… trebuie să plecați pentru prânz, spuse Steve, puțin încurcată. N-aș vrea să întârziați din cauza mea.

Dom Manoel îi făcu însă un semn servitoarei, dându-i câteva ordine în portugheză, după care o conduse pe Steve pe terasă, nu înainte, însă, de a face o grimasă din care reieșea că nu admitea să fie refuzat.

Era o zi atât de minunată, iar imaginea grădinii plină de flori parfumate atât de relaxantă, încât Steve renunță brusc să se mai opună și se așeză, bucuroasă, pe șezlongul confortabil de sub umbrela uriașă care adăpostea terasa de soarele arzător.

Din locul în care era, tânăra putea vedea cu ușurință fântâna arteziană din grădină și peștișorii care înotau în apa

clară. Îi urmări, așadar, bucurându-se de această imagine specială, care o determină să se simtă imediat mult mai răcorită, ca și cum ar fi înotat ea însăși în bazinul îngrijit și elegant.

Între timp sosi și servitoarea, cu un pahar înalt, plin cu limonadă, în care clinchetul a două cuburi de gheață constituiau melodia cea mai îmbietoare care ar fi putut exista pe o asemenea toropeală.

Steve se auzi oftând fără voia ei, atât de adânc, încât Dom Manoel zâmbi amuzat.

– Se pare că vă simțiți mai bine acum, domnișoară Wayne. Sper că nu vă plictisește foarte mult faptul că v-am rugat să-i faceți logodnicei mele un bust.

Steve se simți rușinată de transparența cu care-i citise starea.

– Nu m-am plictisit, spuse ea, cu ochii în pământ, doar că mă tem că nu veți fi satisfăcut de munca mea. Domnișoara Madalena e atât de frumoasă și eu n-am reușit azi să redau nimic din această frumusețe. Mă tem că vă voi face un dar de nuntă care va fi departe de a vă încânta… Se pare că mi-am găsit Waterlooul meu… Senhorita Almeida mă face să mă confrunt cu mine însămi…

– Atunci, nu trebuie să fugi din calea acestei provocări, spuse Dom Manoel.

Ochii ei albaștri se fixară cu teamă în ochii lui căprui, adânci și sclipitori, din care nu lipsea o urmă de amuzament abia perceptibilă.

– Nu sunt pregătită să mă confrunt, acum, cu nicio provocare, recunoscu ea.

– Refuz să cred asta, spuse Dom Manoel. Am văzut foarte bine provocarea din ochii dumneavoastră, din prima clipă în care v-am întâlnit, când, fiind sigură că ținuta pe care o aveați nu era exact una cu care aș fi de acord, ați ținut să mă înfruntați. Probabil, fratele dumneavoastră v-a vorbit despre principiile mele…

– Da, mi-a spus că… aveți o minte puțin cam închistată în regulile stricte ale acestei țări.

– V-a spus el asta? Doar pentru că sunt de acord cu regulile noastre de a apăra femeile? întrebă el, cercetând-o cu atenție, înainte de a adăuga, pe un alt ton:

– Sunteți foarte frumoasă… Mă faceți să mă gândesc la o floare dintr-o grădină în cel mai autentic stil englezesc.

– Mulțumesc, răspunse ea, surprinsă de acest compliment. E cel mai frumos lucru pe care l-am auzit vreodată spunându-se despre mine.

– De la un bărbat, vreți să spuneți, nu-i așa?

– Păi… complimentele femeilor nu contează atât de mult… De fapt, nici n-am primit prea multe din partea lor,

surâse Steve, uitându-se din nou la dansul peștilor din bazinul fântânii arteziene.

– Ce fel de complimente ți-au făcut alți bărbați?

– Ah, nu mai știu, nu m-a interesat niciodată să colecționez complimente.

În momentul următor, senhorita Almeida intră pe terasă, îmbrăcată pentru masa de prânz. Steve își pierdu respirația la vederea ei, atât era de fermecătoare.

De altfel, Dom Manoel uită și el de orice altceva din jur, în clipa în care o văzu, cuprinzând-o protector de umeri și așezând-o pe cel mai comod șezlong.

După ce o întrebă dacă vrea și ea ceva de băut înainte de a pleca acasă, iar fata refuză cu delicatețe, Dom Manoel sună din clopoțelul de pe masă.

Peste câteva momente apăru valetul, iar Dom Manoel îl rugă s-o conducă pe Steve la mașină.

– Atunci, vă vom aștepta și mâine, spuse el, prinzând-o pe Steve de braț și conducând-o până la ieșire. Nu ne veți abandona, sper. Nu ne grăbim…Chiar dacă va dura câteva săptămâni, important e să avem sculptura.

– În acest caz, cred că veți fi căsătorit de multă vreme, când veți avea lucrarea gata. Va trebui, totuși, s-o termin cât mai repede, pentru că mă voi întoarce în Anglia curând.

– Ah, nu e posibil! exclamă Dom Manoel… Portugalia e

atât de frumoasă în această parte a anului… Ar fi o mare prostie, comentă el.

Steve însă nu mai era atât de sigură că șederea ei acolo era un lucru înțelept și imediat ce mașina se îndepărtă din fața luxoasei case, începu să se gândească foarte serios că era cazul ca și ea și fratele ei să-și împacheteze cât mai curând lucrurile și să se întoarcă în Anglia, înainte de a se produce vreun fapt ireparabil…

***

În săptămâna următoare, mașina lui Dom Manoel o duse pe Steve în fiecare dimineață, la Quinta Rosa, chiar dacă tânăra avea tot mai multe dificultăți în a-și termina lucrarea.

După multe schițe aruncate la coș și după mult mai multe încercări de a-și începe modelarea, Steve reuși, în sfârșit, să dea formă lutului, conturând, în mare, trăsăturile armonioase ale modelului ei.

Mama senhoritei Almeida fu cu totul și cu totul entuziasmată în acest moment, iar senhorita Madalena, de asemenea. Dom Manoel, însă, nu făcu niciun fel de comentariu și Steve avu impresia că era, de fapt, mult mai

critic decât lăsase să se-nțeleagă până atunci.

În fiecare dimineață, însă, după ce își făcea inspecția sa tăcută asupra evoluției lucrurilor, Dom Manoel suna din clopoțel pentru a fi adusă o băutură revigorantă și o invita pe Steve pe terasă, unde conversau politicos despre o serie întreagă de subiecte, dintre cele mai diverse.

De ce ținea atât de mult la aceste conversații? se întrebă Steve…Nu era genul de bărbat care să acorde prea mare importanță prezenței femeilor în jurul lui, se vedea cât de colo. Privindu-l, Steve era din ce în ce mai convinsă, cu fiecare zi, că Dom Manoel ar fi putut sta pe o insulă pustie, multă vreme, fără să le simtă lipsa. Nimic din alura lui nu te făcea să ți-l imaginezi în ipostaze pasionale, sau măcar tandre. Probabil, se gândi Steve că și lui îi făcea mai multă plăcere să se vadă în postura de binefăcător decât cea de iubit.

Cu toate acestea, când își amintea de noaptea în care-l întâlnise pe plajă și de apropierea, chiar dacă numai pentru câteva clipe, de corpul lui, Steve simțea cum i se accelera, dintr-o dată pulsul.

Invitația la cină, atât pentru ea, cât și pentru Tim, fusese făcută, în sfârșit, la capătul săptămânii în care eforturile tinerei englezoaice de a-și termina sculptura atinseseră punctul maxim.

Fratele ei se bucurase extrem de mult la auzul acestei vești. Ea, însă, se simți tentată să refuze în primul moment, pentru că nu-i mai plăcea niciuna dintre rochiile pe care le avea.

Tim îi propuse o rochie neagră, clasică, dar ea nu vroia să arate ca o femeie portugheză, docilă și tradiționalistă. Vroia să fie rebelă!… Indiferent câte persoane vor fi șocate de apariția ei.

Astfel, își petrecu toată după-amiaza în camera sa, cotrobăind prin tot dulapul și cercetând fiecare rochie. Fusese într-adevăr extravagantă în ultima vreme, și-și cumpărase exagerat de multe rochii. Niciuna dintre ele, însă, nu era ceea ce-și dorea pentru acea seară. Până la urmă, totuși, se decise asupra uneia stacojie, cu multe volane, din șifon. La aceasta asortă o pereche de pantofi din satin de aceași culoare și o brățară de aur cu rubine, pe care o avea de la bunica ei.

Apoi, după ce își aranjă cu grijă părul, se parfumă discret, cu singurul parfum scump pe care-l avea și al cărui miros deosebit îl simți cu plăcere ea însăși, în momentul în care se așeză în mașina lui Tim, pe care-l dichisise cu multă grijă pentru invitația din acea seară.

Amândoi erau foarte nervoși și se încurajară din priviri, reciproc, tot timpul. Când ajunseră în fața casei lui Dom

Manoel, văzură cu surpriză că mai erau încă vreo șapte sau opt mașini parcate de-a lungul porții.

Așadar, își spuse Steve cu inima bătându-i cu putere, era o adevărată petrecere în stil portughez. Probabil ar fi fost mai potrivit să fi îmbrăcat o rochie albă, în acest caz, se gândi Steve, deranjată acum și de parfumul mult prea puternic… Era prea târziu, însă, să mai schimbe ceva.

Dom Manoel apăru în capătul scărilor, zâmbindu-le politicos.

Le strânse apoi mâna și Steve își spuse că nu simți nimic special în modul în care o făcuse și că, probabil, pentru el nu era mai mult decât oricare alt invitat din acea seară.

Când intră în salon, Steve fu foarte surprinsă să vadă că toate femeile erau îmbrăcate în negru. Astfel, realiză imediat că, dacă era privită cu înțelegere și cu un zâmbet prietenesc, asta se datora doar faptului că cea mai mare parte a oaspeților îl cunoșteau pe Tim, ceea ce-i făceau s-o accepte și pe sora lor, chiar dacă era îmbrăcată cam prea țipător.

Madalena era și ea îmbrăcată în negru, dar croiala rochiei era de-a dreptul minunată și-i punea foarte bine în evidență formele, iar materialul din care era făcută se vedea foarte clar că era scump și absolut deosebit, prin finețea țesăturii.

Toată lumea era, de altfel, interesată de viitoarea mireasă și vroia să afle mai multe detalii cu privire la proiectata nuntă.

La cină, atmosfera fu la fel de sobră, iar discuțiile, bineînțeles, pe același subiect.

După masa copioasă și vinul din belșug, musafirii fură invitați într-o altă sală splendidă, unde se servi cafeaua.

Tânărul care stătuse la cină lângă Steve își ceru acum permisiunea să se așeze din nou lângă ea, pe canapeaua satinată și confortabilă.

Imediat ce primi acceptul tinerei englezoaice, începu să pună o serie întreagă de întrebări legate de Anglia și de viața lui Steve de acolo.

– Cu ani în urmă, am vizitat și eu Anglia, spuse el, și sper să mă întorc, cândva. Cât timp veți rămâne în Portugalia?

– Oh, n-aș putea să spun, răspunse Steve, simțind că ar vrea ca tânărul să n-o mai soarbă din priviri, cum făcea.

Era un bărbat atractiv, totuși, cu un păr negru strălucitor, cu ochi negri și un șir de dinți absolut perfecți. Se numea Carlos și era un Castelos, ceea ce însemna că făcea parte din familia la care fuseseră invitați Dom Manoel și logodnica lui, în prima zi în care își începuse ea lucrarea.

– Nu e o vizită scurtă, nu? continuă tânărul. Adică, așa, de vreo săptămână sau două… Vreau să spun, veți rămâne aici cât timp va sta și fratele dumneavoastră?

– Încă nu știu. Depinde cât de mult timp va fi de acord fratele meu să stau cu el.

– Ah, dar sunt sigur că e fericit că ați venit aici, spuse el, trăgându-se mai aproape de ea… Sunteți atât de frumoasă, sunt convins că v-a pictat de nenumărate ori.

Steve începu să râdă, amuzată.

– Cine? Tim? Nu, nu mi-a cerut niciodată să-i fiu model și nu-l blamez. O soră nu te poate… inspira atât de mult.

– Am înțeles că ați început să faceți un bust pentru senhorita Almeida.

– Ah, da, încerc, nu pot să spun că am reușit ceva, deocamdată.

– Cred că sunteți foarte inteligentă… La fel de inteligentă pe cât de frumoasă…

– Ah, vă rog, nu încercați să mă flatați astfel, replică ea, în timp ce-l observă pe Dom Manoel privindu-i încruntat din capătul celălalt al sălii.

Deși el nu mi-a acordat nicio atenție după ce ne-a primit, e totuși enervat că mă vede discutând cu un alt bărbat, își spuse Steve… Probabil pentru că tânărul nu-i fusese prezentat și, în plus, nu mai era nicio altă femeie lângă ea.

– Sunteți căsătorit, domnule Castelos, sau… logodit?

– Oh, Dumnezeule, nu! exclamă el ca și cum ar fi fost șocat de idee. Și n-am nicio idee când mă voi putea hotărî s-o fac. Când o voi face, însă, voi vrea s-o rup cu tradiția familiei mele și să mă căsătoresc cu o străină. Călătoriile pe

care le-am făcut mi-au lărgit orizontul, sper… Personal, cred că femeile anglo-saxone sunt mult mai potrivite cu gustul meu… Sunt deschise spre comunicare și au inițiativă, mult mai mult decât femeile latine.

– Sunt sigură că au și ele o serie întreagă de alte calități, răspunse Steve.

– Eu sunt foarte ambițios, senhorita… Vreau să plec în America și să-mi fac un viitor acolo. Sunt deja un om bogat, dar în America aș avea și mai mult. V-ar plăcea să trăiți în America, domnișoară Wayne?

– Eu?…Nu… nu știu ce să spun. Nu m-am gândit niciodată.

Din capătul celălalt al sălii, ochii lui Dom Manoel îi aruncară din nou fulgere.

– E o noapte foarte frumoasă, senhorita, spuse Carlos. Ce-ați zice dacă am ieși să luăm o gură de aer? E foarte cald, aici.

Steve fu de acord, pentru că, într-adevăr, aerul din salon devenise aproape irespirabil.

În plus, îi era din ce în ce mai greu să suporte faptul că era singura pată de culoare din toată încăperea și regreta, o dată în plus, că nu-și pusese o rochie neagră sau albă.

În grădină, însă, începu imediat să se simtă mult mai bine. Stelele străluceau cu putere pe cerul senin, iar murmurul

mării dădea atmosferei o notă de mister și de frumusețe aparte.

– Aș fi vrut să vă cer și mai devreme să ieșim, dar n-am îndrăznit… Până la urmă, însă, mi-am luat inima-n dinți și-am făcut-o, deși e un fapt neobișnuit, aici… Sunteți însă atât de specială, încât am vrut să stăm măcar câteva clipe singuri…

– A, și credeți că… ceilalți vor vedea cu ochi răi acest fapt? întrebă ea, în timp ce se îndreptau din nou spre casă…

– Da, sunt sigur că toată lumea discută acum despre această ieșire a noastră, dar…

Carlos nu-și mai continuă fraza, pentru că Dom Manoel, care-i așteptase pe terasă, se grăbi să-i spună că mama lui îl căuta de câteva minute.

După asta, o prinse pe Steve de braț și--i spuse încet, în timp ce o conducea spre capătul terasei:

– Cred că trebuie să vă fac o observație, senhorita, spuse el, rece. În Portugalia nu se obișnuiește ca o fată să dispară în întuneric cu un băiat, mai ales când l-a cunoscut abia în acea zi.

Steve simți cum i se înroșesc obrajii de indignare.

– Ce ridicol! exclamă ea. Senhor Castelos m-a întrebat dacă n-aș vrea să inspir puțin aer curat și eu am fost de acord. Sunt foarte multe persoane în salon și e un aer foarte închis,

acolo.

– Îmi pare rău că nu v-ați simțit bine… A fost doar atât, sau…?

– Vreți să știți dacă mă plictisesc?

– Da.

– Nu, deși nimeni în afară de senhor Carlos n-a făcut efortul de a-mi vorbi. Asta poate pentru că sunt englezoaică... Poate par greu de abordat...

– N-aș spune asta…

Răspunsul lui o făcu pe Steve să-l privească întrebător și destul de nemulțumită, astfel încât bărbatul își schimbă tonul și adăugă:

– Mă tem că v-ați simțit neglijată. Dar… nu e ușor pentru mine să vorbesc cu toți invitații… Mai ales acum, când suntem în circumstanțe atât de deosebite… Însă m-am gândit să stau de vorbă cu dumneavoastră puțin mai târziu.

– Vă asigur, Dom Manoel, că n-am așteptat să vă conversați cu mine în această seară. Am realizat ce onoare mi-ați făcut invitându-mă la această petrecere și îmi pare foarte rău că v-ați neglijat musafirii pentru a vorbi acum cu mine…

– Sunt gazdă, eram dator să vă atenționez.

– Da, dar ați părăsit-o pe logodnica dumneavoastră, pentru acest lucru.

– Logodnica mea va supraviețui, câteva minute fără mine, răspunse el pe un ton enervat și o conduse pe Steve spre grădină. V-ați simțit bine cu senhor Carlos? E un tânăr foarte atrăgător.

– De ce mă întrebați? Sunt o mulțime de bărbați frumoși în lumea asta. Nu înseamnă că senhor Carlos e atât de deosebit, dacă arată bine.

– Mă gândeam că pentru o fată drăguță ca dumneavoastră, e important ca un bărbat să fie atrăgător…

Steve nu răspunse.

Prezența lui o tulbura, ca-ntotdeauna.

– Poate sunteți, deja, plictisită de bărbați, spuse Dom Manoel, ușor sarcastic. Sunteți foarte tânără, dar aveți poate o vastă experiență în materie…

– Ah, bineînțeles că nu, răspunse Steve, indignată, pentru că avea impresia că râde de ea.

– Poate ar trebui să știți că, pe-aici, senhor Carlos trece drept un adevărat cuceritor… Și… poate chiar ar fi, dacă i-ar fi permis convenințele. Chiar și femeile mai în vârstă sunt fermecate de el. V-a propus, cumva, să vă mai întâlniți, într-o altă zi?

– Acest tip de întrebări intră în conversațiile curente ale portughezilor? întrebă Steve .

Dom Manoel râse încet, continuând s-o ghideze pe

cărările înguste ale grădinii.

Steve realiză, brusc că erau mult mai departe de casă decât fusese cu senhor Carlos, iar Dom Manoel era logodit…

Privindu-l cu coada ochiului, tânăra observă că fața lui era gânditoare și destul de tristă.

– Ei, bine? La ce te gândești, senhorita Stephanie?

– La senhora Almeida…O neglijați…

– Ne vom căsători curând, iar după aceea mă voi dedica ei pentru tot restul vieții noastre.

– Ați spus asta pe un ton din care s-ar putea crede că nu sunteți pregătit, încă…

– Cum să nu fiu pregătit? E atât de drăguță… Va fi o bucurie s-o am alături, va fi mama copiilor mei.

– Da, răspunse Steve… Va fi, desigur, toate acestea… Dar un bărbat îndrăgostit nu poate enumera… calitățile iubitei… Nici nu poate să facă niciun fel de calcule! Nu credeți?

Dom Manoel își ridică întrebător, sprâncenele:

– Asta e ideea ta despre dragoste?

– E ideea englezilor despre dragoste.

– Și tu ești foarte atașată de această idee, am dreptate? spuse el, atingând-o ușor pe umeri.

Dom Manoel era foarte aproape de nuntă, dar o mângâia! Apoi, îl auzi murmurând:

– Rochia asta te face să arăți ca o floare roșie. De ce vrei să pari ceva… ce nu ești? Dacă ar fi fost să porți o rochie care te reprezenta, în mod sigur nu era una de acest gen. Ai fi îmbrăcat o rochie strălucitoare ca stelele, iar în păr ți-ai fi pus flori albe, spuse el și o cuprinse de mijloc.

Șocată de gestul lui, Steve se dădu un pas înapoi și se dezechilibră.

– Ah, e vina mea, v-ați scrântit cumva glezna? o întrebă Dom Manoel, aplecându-se spre piciorul ei.

– Nu, nu…îl asigură ea, cu respirația întretăiată… Mă simt foarte bine.

– Cărările astea sunt atât de înguste… Ar fi trebuit să vă avertizez că trebuie să fiți atentă, spuse el, continuând s-o țină în brațe, în timp ce Steve avea impresia stranie că-i era foarte greu s-o elibereze.

– Vă asigur, insistă ea, că mă simt foarte bine.

Dom Manoel îi privi gura roșie, cu buzele întredeschise, și scoase un sunet înfundat, prelung și parcă dureros….

– Mai bine am pleca, spuse el, îndepărtând-o brusc. Fratele dumneavoastră cred că se întreabă ce s-a întâmplat, că nu vă mai întoarceți în casă…

– Ah, el nu atât de mult, dar sunt sigură că senhorita Almeida e îngrijorată din pricina dumneavoastră, replică Steve cu respirația întretăiată, ca și cum ar fi alergat.

Odată întorși în casă, Dom Manoel se îndreptă imediat spre grupul de prieteni în care era și logodnica lui.

Steve îi aruncă fratelui ei o privire rapidă, dându-i de înțeles că era momentul să plece acasă.

Realizând ce anume dorește sora lui, Tim se supuse, deși, în mod evident, se simțea foarte bine, acolo. Se-ndreptă așadar spre Dom Manoel și-i mulțumi pentru seara deosebită la care fuseseră invitați.

Steve se apropie și ea și, cu glasul gâtuit de emoție, murmură:

– Noapte bună, senhor…

– Mulțumesc pentru seara asta atât de minunată, îi răspunse Dom Manoel și Steve se întrebă de ce prezența ei îl făcuse să se simtă atât de bine.

Fiind o persoană sinceră, tânăra găsi imediat, răspunsul, oricât ar fi părut de surprinzător.

Din punctul ei de vedere, fusese o seară deloc spectaculoasă, presărată cu câteva momente cu adevărat minunate. În drumul spre casă, Tim fu atât de tăcut, cum Steve nu-l mai văzuse niciodată.

Nu-l întrebă însă de ce… Oricum, putea bănui cu ușurință, totul.

Totuși, când intrară cu mașina în garaj, acesta îi spuse:

– Nu vom mai merge la nicio petrecere organizată de

Dom Manoel, înainte de căsătoria lui. Dacă ne va invita din nou, vom refuza.

Steve nu răspunse. Era sigură că Dom Manoel nu-i va mai invita, oricum, înainte de nunta sa. Se întreba, însă, dacă va mai dori ca ea să continue lucrarea începută pentru viitoarea lui soție.

Capitolul 4

În noaptea aceea, Steve nu reuși să adoarmă. Astfel, după un timp, se ridică din pat și se duse la fereastră, pentru a privi luna care se oglindea în mare.

Nu mai avea niciun dubiu în legătură cu ceea ce se întâmpla cu ea.

Era îndrăgostită de Dom Manoel de Romeiro și, deși nu îndrăznea să creadă că și el era îndrăgostit de ea, ceva îi spunea, totuși, că nu-i era indiferentă.

Știa asta cu siguranță de-acum, la fel cum știa că era de-ajuns să-l vadă, pentru ca sângele să-i curgă cu mai multă viteză prin vene și corpul să-i tremure, chiar dacă între ei era un zid, care nu va putea fi escaladat niciodată.

Nu-și dădea seama cât de mult o iubea pe viitoarea lui

soție, dar gândul că o altă femeie îi va dărui copii era cea mai insuportabilă durere pe care o avusese în toată viața ei.

Niciun bărbat pe care-l cunoscuse înainte nu reușise s-o răscolească astfel, își spuse Steve. Cum se întâmplase, atunci, ca un bărbat cu principii atât de rigide și care nu e capabil să înțeleagă modul ei de a vedea dragostea, reușise să stârnească în ea asemenea sentimente?

Sau…gândea și el, la fel, din acest punct de vedere?

Steve se aplecă mai mult pe fereastră, uitându-se facinată la primele semne ale răsăritului, care anunțau o zi de-a dreptul strălucitoare…

Deodată, aerul din camera mică i se păru irespirabil…

Acolo jos, pe plajă, plimbându-se pe nisipul sclipitor, și-ar putea aduna mai bine gândurile…

Astfel, se îmbrăcă în grabă, atentă să nu-și trezească fratele și coborî scările, cu sandalele în mână.

La marginea mării, nu mai simți nimic din oboseala dinainte, datorată faptului că nu reușise să se odihnească.

Își dădu părul la o parte, strângându-și mai bine sveterul subțire pe corp.

În acel moment, însă, văzu o altă siluetă îmbrăcată în sveter, îndreptându-se spre malul mării, în timp ce privea, cu îngândurare, spre căsuța lui Tim.

În momentul în care o zări, ochii lui întunecați se

luminară, surprinși, după care se îndreptă agale spre ea.

Steve, în schimb, alergă într-un suflet spre el, cuprinzându-l în brațe, cu ochii strălucind la fel de aprins ca razele soarelui care-ncepuseră să-nvăluie marea.

– Ce faci aici, la ora asta? vru să știe Steve, renunțând, în același timp, la pronumele de politețe…

În loc de orice alt răspuns, Dom Manoel o strânse cu putere la piept.

Apoi, după ce o ținu, astfel o vreme, tăcut, îi răspunse șoptit tot cu o întrebare:

– Tu ce faci, aici, la ora asta?

– N-am putut să dorm.

– Nici eu, veni simplu răspunsul.

– Am încercat… Dar, n-am reușit.

– Oh, Stephanie, murmură el oftând în aurul părului ei și nu mai avură nevoie de alte cuvinte pentru a înțelege…

Apoi, se îmbrățișară lung, minute în șir, ca două persoane care fuseseră pe punctul să se înece, dar reușiseră să se salveze în ultima clipă.

Pe urmă, încet-încet, gura lui începu s-o sărute peste toată fața, pe gât și pe umeri, prinzându-i apoi buzele, cu o pasiune nestăpânită și atât de mare, încât Steve își spuse că nici în visele cele mai îndrăznețe nu sperase să fie devorată vreodată, de un bărbat, cum era în acele momente. Mâinile

lui păreau atrase ca un magnet de corpul tinerei blonde și firave.

În vinele ei, așișderea, crescu un foc fără margini și-i veni să plângă de extaz, simțindu-l. Emoțiile pe care i le producea se traduceau într-o pasiune disperată și Steve știu cu siguranță, din acel moment, că și el avea aceleași sentimente pentru ea.

– Oh, Manoel! exclamă Steve în jerseul lui și bărbatul o ridică în brațe, așezând-o pe una din stâncile de lângă ei.

Ochii ei albaștri se deschiseră mari, spre el și când acesta se uită-n adâncul lor și văzu câtă dorință ardea sub genele brune-aurii, începu să tremure, mângâind-o cu și mai multă nerăbdare, peste tot.

– Dragostea mea! șopti el. Micuța mea englezoaică… Ești cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu-ți pot spune ce mult ai început să însemni pentru mine și cât de nebun sunt după tine.

– De ce nu mi-ai spus toate astea, aseară?

– Pentru că aseară ai fugit.

– Da, e adevărat, dar tu ai fost cel care-ai fugit primul. Ai uitat-o pe Madalena?

Nici chiar pomenirea numelui logodnicei lui nu-i putu stăpâni focul și Dom Manoel continuă s-o sărute, pe Steve, cu aceeași pasiune dinainte.

Avea o nevoie disperată de ea și trebuia să știe ce înseamnă el, pentru sufletul ei.

– Te iubesc, șopti Steve, cu fața radiind de lumina dragostei născute în ea. Cred că te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, deși atunci mi-am spus că ești arogant și nesuferit și te-am urât.

– Și eu mi-am spus că ești doar o englezoaică nematurizată și căpățânoasă, pe care ar fi mai bine s-o evit. N-am putut, însă, și zi după zi mă gândeam tot mai mult la tine și noapte după noapte te visam din ce în ce, mai des.

– Ah, atunci, de-asta m-ai chemat la tine pentru bustul Madalenei.

– Bineînțeles, trebuia să te simt aproape. Încă de la început, am simțit că nu voi mai avea liniște, dacă nu te voi vedea cât mai des cu putință. Nu mai puteam trăi fără să văd părul tău de aur, pielea ta atât de fină și de proaspătă ca lumina zorilor și ochii tăi ca două lacuri albastre și adânci, spuse el, în timp ce buzele îi colindară cu delicatețe fața, gâtul, adâncitura dintre sâni.

Steve închise ochii, tremurând de dorință și gemând la fiecare atingere a lui.

Apoi, dintr-o dată, își ridică pleoapele și privi peste umărul lui.

– Manoel!… Din locul ăsta, putem fi văzuți din casă. Dacă

Tim s-a trezit devreme astăzi, a observat că suntem aici și că ne sărutăm.

– Mi-am asumat acest risc, pentru că am plecat de-acasă cu gândul să te văd, într-un fel, sau altul. Nu mai puteam să aștept. Aseară am înțeles amândoi ce se-ntâmplă cu noi și nu m-am gândit nicio clipă că vei nega față de tine însăți ceea ce simți. Două persoane care se îndrăgostesc atât de repede și de tare, cum am făcut noi, e un lucru foarte rar și nu cred că n-ai fost și puțin satisfăcută, de asta. Chiar dacă ne dăm seama că totul e fără niciun rost, adăugă el, gânditor.

– Atunci, crezi că… ceea ce simțim acum unul pentru celălalt… nu poate schimba, nimic? Planurile tale cu Madalena, vreau să spun…

– Bineînțeles, că nu, răspunse el, cu fața ca de piatră. Căsătoria mea cu Madalena va avea loc la data și la ora stabilită. Am cerut-o de nevastă și nu pot să dau înapoi. Doar dacă ea nu mai dorește această căsătorie… Dar…

Steve își acoperi ochii cu ambele mâini și rămase un timp în această poziție.

După câteva minute, însă, spuse încet:

– La data stabilită? N-am știut că ai stabilitt chiar și data, deja…

– Da, va fi pe data de paisprezece, luna viitoare. Mai sunt, așadar, vreo trei săptămâni. Dar te asigur că, dacă n-aveam

deja, prevăzut acest contract nupțial, nimic nu m-ar fi împiedicat să te cer de soție încă de când te-am văzut pentru a doua oară, în noaptea aceea, aici, pe plajă.

Steve întoarse capul, pentru a privi în altă parte. Deodată, parcă tot soarele dispăru și toată lumina zilei, iar ea fu copleșită de umilință, în toată ființa sa, pentru că în dimineața aceasta îi căzuse pur și simplu în brațe, pradă vâltorii sentimentelor.

– Dar… în acest caz… de ce-ai mai făcut planuri de căsătorie cu Madalena? Ea a venit la două zile, după sosirea mea. De ce nu mi-ai propus, atunci, mie? De ce-ai considerat că, totuși, ea e soția potrivită pentru tine și ai chemat-o aici? În plus, te văd foarte grăbit să faci nunta.

Dom Manoel zâmbi larg:

– În Portugalia, nimeni nu se așteaptă să se îndrăgostească, înaintea căsătoriei. Căsătoria e ceva foarte important și emoția are prea puțin de-a face cu acest lucru. Eu am deja treizeci și șase de ani și, după tradițiile țării mele, am așteptat cam prea mult.

– Atunci… admiți că nu… ești îndrăgostit de Madalena…? spuse ea, privindu-l în ochi și, deși înainte simțise că alunecă în agonie, acum, în toată expresia ei era o licărire de speranță sălbatică.

Privirea lui întunecată o susținu imediat pe a ei:

– Cum aș putea să fiu îndrăgostit de ea, când sunt îndrăgostit de tine? E adevărat că e o ființă încântătoare, trebuie să recunosc. Are tot ce un bărbat de vârsta mea și-ar putea dori de la o soție. Dar dacă mă întrebi cât se extaziază ființa mea în fața ei, răspunsul meu va fi…,, niciun pic"… Vreau s-o protejez, vreau să-i ofer numele meu, dar… atât.

– Atunci, mi se pare de-a dreptul imoral să te căsătorești cu ea.

– Ți-am spus că nimeni nu se gândește la dragoste când se căsătorește, în Portugalia.

Dacă cei care se căsătoresc se întâmplă să fie și îndrăgostiți unul de altul, atunci înseamnă că sunt norocoși. Dar, dacă nu sunt…

– Dumnezeule, mie mi se pare oribil, răspunse Steve, acoperindu-și din nou fața cu mâinile.

– Oh, nu, replică Dom Manoel, cu o expresie prin care vroia să spună că nu trebuia să dea atâta importanță acestui fapt și-i luă mâinile pentru a i le săruta. E un adevăr, iubito. Oh, dragostea mea, care-mi dai atât de mult, ce ne vom face? Știu că nu e bine pentru reputația ta ce facem noi acum, dar nu pot să stau departe de tine.

– Voi pleca în Anglia, e cel mai bun lucru pe care pot să-l fac.

Dom Manoel o prinse de umeri, și-i spuse cu un glas

rugător:

– Nu! Nu poți face asta, Stephanie… nu trebuie să faci asta!… Ești în siguranță aici, cu fratele tău… Și apoi… trebuie să termini lucrarea pe care ai început-o pentru logodnica mea…

– Nu, nu voi mai putea continua. Manoel, trebuie să-ți dai serama că un asemenea lucru e imposibil!…

– Nu, nu-ți poate fi imposibil, pentru că ești foarte dibace. Ești la fel de talentată ca și fratele tău. Dacă rămâi în Portugalia, îți pot aranja să găsești comenzi importante și bine plătite. Știu că ai nevoie să lucrezi, așa cum are și fratele tău. Vă voi ajuta pe amândoi, cât de mult pot. Vă puteți baza pe mine.

– Ești foarte amabil, dar pot să-mi găsesc singură de lucru, răspunse ea, cu răceală.

– Foarte bine, atunci, replică Dom Manoel, lăsându-i brusc mâinile. Dar dacă vei rămâne în Portugalia, îți voi acorda oricum tot sprijinul.

– Nu voi rămâne în Portugalia.

Dom Manoel își îndreptă privirile spre casa lui Tim.

– Acum, ar fi mai bine să mergi în casă, pentru micul dejun. Te voi căuta peste câteva zile și vom căuta un loc unde să stăm liniștiți, pentru a vorbi de problemele noastre. Până atunci, încearcă să nu te gândești la mine cu dușmănie. Poate

nu mă ridic la standardele unui bărbat englez, dar, cel puțin, sunt un om de onoare. Nu pot să-mi calc cuvântul dat, doar pentru că asta m-ar face pe mine personal de mii de ori mai fericit decât sunt.

– Oh, Manuel…

– Acum, du-te în casă. Voi sta aici, pentru a te urmări până ajungi la ușă. Dacă Tim ne-a observat, poți să-i spui adevărul. Cum vrei tu. Sau… poți să nu-i spui nimic.

Înainte de a pleca, Steve îl întrebă, cu timiditate:

– Te voi mai vedea, uneori?

– Ți-am promis, deja, iubito. Acum, du-te.

– Mi-ar fi foarte greu dacă nu ne-am mai vedea, comentă ea, ca în transă.

Când ajunse înăuntru, îl găsi pe Tim așteptând-o. Pusese laptele la foc pentru cafeaua de dimineață și când o văzu, o privi curios:

– Te-ai trezit devreme astăzi, observă el. Te-am auzit ieșind din casă, cu vreo oră în urmă. Ce s-a întâmplat? N-ai putut să dormi?

– Nu, nu știu de ce…. Cred că a fost prea cald, azi-noapte…

– Foarte cald, răspunse el, turnând laptele într-un ibric și punându-l pe o tavă. Cât de departe ai fost, acum? O plimbare de dimineață te ajută să-ți pui ordine în gânduri și

să-ți organizezi mai bine, ziua. Așa e… în general… Tu însă arăți ca și cum te-ai fi obosit prea mult, ești palidă.

„ Și cu buzele extrem de roșii, ca și cum ai fi fost sărutată cu foc", fu el pe punctul să adauge, dar preferă să nu spună nimic din ceea ce văzuse pe fereastră, cu puțin timp în urmă. Îi părea însă rău pentru ea… Se vedea că suferă, ca un copil căruia tocmai i se spusese că n-avea voie să se mai joace cu jucăria preferată.

Tăie, așadar, pâinea în tăcere și o puse în aparatul pentru prăjit pâinea.

– Îți spun eu ce va fi cel mai bine să facem noi astăzi, fato… Ne urcăm în mașină și mergem să-ți mai arăt niște locuri de pe-aici. Ce zici de asta?

– Da, ar fi excelent, răspunse ea, întrebându-se ce anume o oprea să-i spună ce se întâmpla cu ea…

În schimb, se apropie de el și, luându-l cu drăgălășenie de braț, îl întrebă:

– Tim… Ce părere ai tu despre modul în care văd portughezii căsătoria? Adică…Din câte am înțeles… Se căsătoresc pentru că e o afacere bună și nimic mai mult.

– Cred că e barbar, răspunse el încet, cerându-i apoi să aducă marmelada din bufet. Absolut barbar, repetă el, căzut pe gânduri.

Capitolul 5

Se făcuse deja unsprezece, când cei doi frați se angajară, cu mașina lui Tim, pe șoseaua mărginită de măslini, încântați de frumusețile care se întindeau pretutindeni în fața lor.

Steve își spuse că nu va putea uita niciodată albastrul-intens al cerului Portugaliei din acel moment și nici razele de soare, atât de calde și de mângâietoare, care pătrundeau până la ei prin ferestrele mașinii.

La ora prânzului se opriră la un han din munți, unde luară un prânz ușor, după care se afundară și mai mult în inima muntelui.

Steve avea impresia ciudată că încerca să scape de ceva anume și că fratele ei era în aceeași situație.

În mod sigur, senhorita Madalena Almeida îi bântuia toate

gândurile și spera ca această mică excursie în mașina lui veche va face un miracol și-l va elibera, pe Manoel.

Ea însăși se simțea ca și cum ar fi fost rănită de moarte.

Steve oftă adânc, pradă acestui gând și Tim o privi ridicându-și sprâncenele cu îngrijorare:

– Dacă Portugalia a început să nu-ți mai placă, atunci e mai bine să te întorci acasă, nu? Nu-mi place să pun întrebări, și dacă tu consideri că nu e cazul să-mi spui ce se întâmplă cu tine, pot să accept asta, dar n-aș vrea să fii nefericită, aici, dacă tot te-am invitat.

Steve își dădu seama, astfel, că fratele ei văzuse de la fereastra casei tot, în dimineața aceea și considera că cel mai bun lucru pentru a rezolva situația creată era să se întoarcă în Anglia.

Steve își întoarse capul spre fereastră și privi îngândurată de-a lungul șoselei.

N-avea curajul să-i spună lui Tim ce se întâmpla în sufletul ei… Nu încă…

Totul o luase prin surprindere…

Totuși, gândul de a părăsi Portugalia făcea să i se strângă inima.

Tim îi puse o mână pe genunchi, așa cum făcea ori de câte ori dorea s-o consoleze.

– Bine, nu-mi spune nimic… Dar nu mai sta aici, dacă

cineva ți-a frânt inima… Dacă o vei face și vei continua să suferi, voi regreta toată viața că te-am invitat aici.

– Stai liniștit, Tim, știu să fiu stăpână pe mine și nu voi lăsa pe nimeni să mă rănească.

– Frumoase cuvinte, replică el, dar inima ni se frânge chiar împotriva dorinței noastre, uneori.

– Nu în cazul meu.

Tim strânse buzele, neîncrezător:

– Chiar așa? Cum reușești?

– Pentru că inima mea e înconjurată de un scut de mândrie.

– Și mândria are limitele ei. Uneori, și ea poate fi învinsă. Deși n-am trăit prea mult, am învățat deja asta.

– Dar.. Mi-ai spus că n-ai fost niciodată îndrăgostit.

– Așa ți-am spus? întrebă el, surâzând poznaș, în contrast puternic cu tristețea ochilor. Atunci înseamnă că… nu eram, încă… Sau … n-am vrut să admit nici față de mine însămi…

– Vrei să spui că te-ai îndrăgostit într-un timp atât de scurt?

– Hai să bem un ceai, schimbă Tim vorba. Vom trece în curând printr-un sătuc foarte drăguț, unde e o ceainărie cu un ceai foarte special.

În drumul spre casă, trecuseră pe lângă o mașină albastră, foarte elegantă, lângă care era o tânără îmbrăcată extrem de

șic.

Imediat ce-i depășiră, cineva din grup le făcu un semn cu mâna și Steve o recunoscu, fără niciun fel de dificultate, pe senhorita Almeida.

De fapt, Tim o observasee mai dinainte și încetini automobilul, hotărât, în mod evident, să oprească, chiar dacă n-ar fi făcut ea toate acele semne impacientate.

Opriră, așadar, în fața mașinii de la marginea drumului și Madalena veni imediat spre ei, cu un surâs foarte atrăgător și delicat.

Steve avu impresia că tânăra domnișoară Almeida se uită numai spre Tim, ca și cum toate celelalte persoane din jur dispăruseră.

– Ah, senhor Tim, exclamă ea, dar se corectă imediat… Iertați-mă, ar fi trebuit să spun senhor Wayne, nu-i așa? spuse ea și Steve observă cu uimire că fratele ei se transformă dintr-o dată, ca și cum ar fi luat un narcotic, privind-o.

– Senhorita, replică Tim, noi suntem în serviciul dumneavoastră, la urma urmei… Ce s-a întâmplat cu mașina în care erați?

Părând că-și amintește brusc de bunele maniere, Madalena îi întinse lui Steve o mână fină și fermă:

– Ah, mă tem că am fost atât de preocupată să-l abordez pe domnul Tim, încât am uitat să vă salut. Când l-am văzut,

mi-am spus: uite pe cineva care ar putea să mă ajute să-mi fac mașina să pornească din nou…

Tim surâse ușor amuzat și o întrebă din nou ce probleme sunt cu mașina ei.

– Nu știu… Tot ce pot să vă spun e că nu pot s-o mai pornesc. E un dar de la logodnicul meu… De la Dom Manoel… E foarte modernă, dar nu mă așteptam să nu mă descurc cu ea… Dintr-o dată, am observat că începe să facă ,, poc, poc, poc" și… gata, spuse ea, însoțindu-și cuvintele cu gesturi elocvente din mâini și din umeri… Ați mai văzut vreodată un astfel de tip de mașină, senhor Tim?

– Da. Am mai văzut câteva, replică el, ieșind din mașina sa și începând să examineze automobilul senhoritei Madalena.

După câteva momente, bărbatul își dădu seama că era depășit de situație și spuse cu blândețe:

– Nu pot face nimic, senhorita… Veți veni cu mașina noastră și vom suna un mecanic pe care să-l trimitem aici să rezolve problema. E loc destul în mașina mea, așa că nu vă faceți niciun fel de probleme. Steve poate să treacă pe unul din locurile din spate.

Pe bancheta din spatele mașinii erau o mulțime de bidoane cu benzină, astfel încât era foarte puțin spațiu pentru a mai sta cineva acolo.

Steve însă își dădu sema că n-avea niciun rost să obiecteze

și-și schimbă locul, surâzând.

Madalena protestă mai întâi, dar când Tim insistă, spunându-i că riscă să-și strice hainele, aceasta acceptă cu un surâs de mulțumire locul eliberat de Steve.

– Dar sunteți foarte, foarte amabili, declară ea.

– Nu e nicio problemă, replică Steve cu jumătate de gură, simțind că îi era extrem de dificil să stea în apropierea portughezei.

După asta, se lăsă pe spate, în scaunul ei și ascultă, tăcută, conversația celor doi.

Când ajunseră în fața casei lui Tim, Madalena se întoarse spre Steve și-i spuse cu un ușor reproș:

– N-ați mai venit astăzi să continuăm lucrarea, domnișoară Wayne. V-am așteptat și doar spre prânz Manoel mi-a spus că nu crede că veți mai veni și m-am întrebat de ce. Sper că nu sunteți bolnavă.

– Ah, nici vorbă, interveni Tim. Steve nu e niciodată bolnavă. E asemenea unui cal de curse, nu-i așa, Steve?…

Steve nu răspunse, dar încercă un râs ușor, întorcându-și capul spre fereastră.

– Pur și simplu am avut amândoi chef de o plimbare, pentru că n-am mai ieșit de multă vreme împreună, adăugă Tim. Îmi pare rău, dacă v-a dezamăgit astfel în dimineața asta.

– Ah, nu m-a deranjat, doar că îmi face plăcere

întotdeauna s-o întâlnesc pe domnișoara Wayne și am fost îngrijorată, gândindu-mă că poate i s-a întâmplat ceva rău, spuse ea și zâmbi atât de frumos, încât Steve se simți vinovată. Nu putu însă să nu se întrebe dacă această fată atât de încântătoare era îndrăgostită de bărbatul cu care se căsătorea.

Din punctul ei de vedere, Madalena era făcută pentru a fi iubită și a iubi… Cum a putut să accepte să se căsătorească fără dragoste, era un lucru pe care o fată englezoaică nu l-ar putea înțelege niciodată.

Poate, după ce se vor căsători…

Steve alungă imediat acest gând, pentru că-i făcea rău.

– Poate nu sunt un subiect interesant pentru dumneavoastă, domnișoară Wayne, și nu mai puteți continua lucrarea, spuse Madalena cu o privire plină de căldură. Manuel, însă, ține foarte mult să aibă o sculpură cu chipul meu și n-aș vrea să-l dezamăgesc.

– Nu, nu trebuie să-l dezamăgiți. Voi veni mâine dimineață, din nou. Spune-ți la ce oră v-ar conveni mai mult, replică Steve.

– La ce oră doriți, răspunse Madalena, bătând din palme, fericită. Vă voi aștepta.

Între timp, Tim intră în casă și sună un mecanic, pe care-l trimise la mașina abandonată în șosea.

Când se întoarse, îi propuse tinerei portugheze să intre câteva minute pentru a-i oferi ceva de băut, înainte de a o conduce la Quinta Rosa.

Madalena îi aruncă lui Tim o privire galeșă și-i răspunse cu o voce foarte dulce, că acceptă invitația, deși nu obișnuia să bea alcool.

– Atunci, o limonadă, spuse Tim, plin de speranțe.

– Mulțumesc foarte mult. Aș vrea însă să-mi arătați câteva dintre picturile pe care le-ați făcut recent, răspunse ea.

– O să fiu foarte fericit să vă știu părerea, replică Tim cu fervoare.

Odată ajunși în casă, Tim își aduse portofoliul și-i arătă Madalenei câteva dintre cele mai reprezentative picturi ale sale din ultimul timp.

Apoi, o rugă să se așeze puțin, pentru a putea face o schiță a feței sale.

Madalena se bucură extrem de mult și declară că va fi foarte bucuroasă să aibă un portret executat de el, după care-i precizâ orele la care ar putea să-i pozeze.

După ce discutară despre toate acestea și Tim termină schița, care-i reușise de minune, Madalena declară că trebuie să plece la Quinta Rosa.

Exact în acel moment, însă, se auzi o mașină oprindu-se în fața casei și Steve se repezi la fereastră pentru a vedea cine e.

Nu mică îi fu surpriza când îl văzu coborând, în grabă și îndreptându-se spre intrarea în casa lui Tim, pe Dom Manoel în persoană.

Era îmbrăcat într-un costum de seară alb, foarte elegant, cu o floare roșie la butonieră.

Privindu-l, Steve își spuse că, spre deosebire de felul în care arătase în acea dimineață, îmbrăcat în pulover, Dom Manoel era cu totul și cu totul impresionant, spunând și prin ținuta abordată ce anume era: un bărbat puternic și foarte bogat, una dintre personalitățile cele mai importante din district.

După ce-l mai privi o clipă, cu inima sărindu-i în piept de emoție, Steve se repezi să-i deschidă, cu fața luminată de bucuria de a-l revedea.

El, însă, o privi încruntat și o întrebă cu răceală:

– Senhorita Almeida e aici?

– E în atelier, cu fratele meu. Îi face o schiță pentru un portret. Vreți să intrați, senhor? întrebă ea, la fel de distantă ca și el.

Dom Manoel nu reacționă, părând să nu realizeze răceala ei voită și acceptă invitația cu o mișcare afirmativă a capului, scurtă și arogantă.

Steve îl conduse în atelierul lui Tim, unde Madalena râdea amuzată, luând câteva poziții de poză pe care i le ceruse

desigur Tim, înainte.

Când își văzu logodnicul, oftă distrată, apoi îl privi alarmată și sări de pe scaunul pe care stătuse până atunci, spunându-i precipitat:

– Manoel, e târziu? Îmi pare rău dacă am uitat de timp, dar senhor Tim vrea să-mi facă un portret… A început, deja, niște schițe…

După ce spuse toate acestea, senhorita Almeida se uită îngrijorată la ceasul din perete.

Părea că uitase de o întâlnire foarte importantă, pentru cină, după modul în care era îmbrăcat Dom Manoel.

– Ah, e foarte târziu, continuă ea, cu privirea în pământ.

– Mi-a spus cineva că ți s-a stricat mașina și că domnul și domnișoara Wayne te-au ajutat. Văzând că ai întârziat, am venit aici să întreb ce s-a întâmplat exact, spuse el cu răceală.

Observându-i tonul distant, Tim interveni:

– Mă tem că nici eu n-am realizat că e atât de târziu… Când încep să desenez, uit întotdeauna de timp…

– Credeam că sora dumneavoastră e cea pentru care logodnica mea e model.

Apoi, se uită din nou la ceas, cu nervozitate.

– Regret că trebuie să-ți spun asta, Madalena, dar punctualitatea e o virtute, pe când întârzierile sunt considerate viciu. A fost foarte bine că i-ai cerut domnului

Wayne ajutorul, dar nu trebuia să intri aici neînsoțită, continuă el și, luându-i jacheta de pe marginea scaunului, îi înveli umerii.

Madalena își vârî, încet, mâinile pe mânecile înguste, uitându-se la logodnicul ei cu o privire vinovată, ca o școlăriță.

Dom Manoel se răsuci pe călcâie și porni spre ieșire, lăsând să se-nțeleagă că nu mai vroia să rămână niciun moment acolo.

– Vă rog să mă iertați, senhorita, pentru problemele pe care vi le-am creat, spuse Tim, cu buzele strânse, în mod cert afectat de reacția lui Dom Manoel.

După un moment, Dom Manoel se opri și se întoarse spre Tim, apoi spre Steve:

– Mii de scuze, pentru deranjul pe care vi l-a provocat senhorita Madalena cu problemele ei.

Steve îl privi o clipă în ochi, după care se-ntoarse și, fără a-i spune niciun cuvânt de la revedere se duse direct în atelierul fratelui ei.

După câteva minute, când Tim intră înăuntru, o găsi stând pe întuneric, cu o țigară aprinsă în mână.

După ce aprinse lumina, Tim se apropie de sora sa și o cuprinse după umeri.

– Hei!… Ce-i asta? Ești atât de indignată pentru mine, sau

pentru tine însăți?

– Bineînțeles că nu e pentru mine însămi, răspunse ea, strivindu-și țigara în scrumieră. Nu-mi pasă dacă Dom Manoel mă ignoră pe mine, dar s-a purtat inadmisibil cu tine. Tu ești atât de drăguț întotdeauna, cum poate cineva să se poarte cu atâta răceală cu tine? spuse Steve și spre propria ei consternare, izbucni în lacrimi.

Tim o cuprinse în brațe și o strânse cu putere la piept, după care începu să-i mângâie părul, cu degetele lui sensibile de artist.

– Nu te supăra atât de tare, micuțo, o sfătui el. Umerii mei sunt puternici. Pot căra multe. Dom Manoel era nervos… Probabil se temuse pentru Madalena… Nu l-am văzut niciodată, înainte, în starea asta.

– Îl urăsc!…

– Aș vrea să cred asta, surâse Tim… Cred că ar fi mai bine să-ți cumpăr un bilet pentru Anglia.

– Nu, Tim, nu vreau să te părăsesc.

***

Mult mai târziu, în acea noapte, se auzi soneria de la

intrare.

Cum Tim era plecat, Steve se duse să deschidă.

În momentul imediat următor, înmărmuri… În fața ei, la fel de elegant ca la începutul serii, dar cu o față total răvășită, stătea Dom Manoel.

Văzându-i ochii roșii și inflamați, acesta se aplecă brusc asupra ei și-i spuse cu o voce îndurerată:

– Stephanie, tu ai plâns… Oh, Stephanie, n-am putut să nu vin să te văd.

– Nu trebuia să vă deranjați, Dom Manoel, vă asigur… Atât eu cât și fratele meu, am înțeles că ați fost foarte enervat. N-ar fi trebuit s-o invităm înăuntru pe senhorita Almeida, ați avut dreptate.

– Cred că am fost foarte nepoliticos cu tine și cu fratele tău, gemu Dom Manoel.

– Nicio problemă, îl asigură Steve. Regret că nu vă pot invita în casă, dar fratele meu e plecat și sunt singură. E foarte târziu și trebuie să merg în pat, așa că vă rog să mă scuzați.

– Când voi putea să te văd din nou? Vei veni mâine să-ți continui sculptura?

– Nu cred, senhor. Am nevoie de câteva zile de repaus. În plus, senhorita Madalena cred că e extrem de ocupată acum, cu câteva zile înaintea nunții.

Dom Manoel încuviință și se roti brusc, pentru a pleca.

Apoi, însă, se-ntoarse pe jumătate și spuse cu o expresie rigidă:

– Noapte bună și, te rog, transmite-i fratelui tău toate scuzele mele pentru cele întâmplate.

– Da, îi voi transmite, răspunse Steve, tulburată.

Capitolul 6

Două zile mai târziu, Steve primi de la el un bilet care-i fusese adus de una dintre servitoarele de la Quinta Rosa.

Tim nu era acasă și Steve se bucura pentru acest fapt în acel moment, pentru că ar fi pus, desigur, destule întrebări văzând plicul mic, dar impresionant prin formă și antet.

Înăuntru, era o singură foaie, ruptă dintr-un carnet de notițe, cu un mesaj foarte scurt:

,, Vino să te întâlnești cu mine, mâine dimineață, la ora zece. Te aștept la câțiva metri depărtare de gardul casei fratelui tău. Dacă nu vei veni până la zece și jumătate, voi ști că n-ai acceptat această întâlnire.

Manoel."

Steve puse biletul într-unul dintre sertarele biroului, dar

se răzgândi apoi, și-l vârî în buzunarul cămășii.

Toate orele care urmară, îl pipăi, ușor din când în când, pentru a se asigura că nu-l pierduse.

A doua zi dimineață se îmbrăcă într-una dintre ținutele ei pastelate, gândindu-se în același timp că nu era un gest prea înțelept să accepte întâlnirea cu Dom Manoel, după modul în care se comportase cu ei.

Nu putea însă să nu-l vadă… Măcar câteva clipe…

Ieși așadar din casă, grăbindu-se spre locul pe care i-l indicase.

Îl văzu imediat, la volanul automobilului lui crem, deosebit de luxos, la câțiva pași de gardul casei lui Tim.

Când o văzu, porni încet spre ea și, ajungând în dreptul ei, deschise portiera și-i spuse:

– Urcă…

Steve se așeză repede pe scaunul de lângă el și oftă, emoționată.

– Mă bucur că ai venit, spuse el. Mi-a fost foarte teamă că n-o vei face, adăugă apoi și ochii ei îi întâlniră pe ai lui, calzi și recunoscători, în timp ce mâna atinse ușor mâna ei.

După asta, acceleră și se integră pe șoseaua mărginită de copaci umbroși.

– Unde mă duci? întrebă Steve, imediat ce se simți capabilă s-o facă… Și de ce-ai vrut să mă întâlnești în

dimineața asta?

– Îți voi răspunde mai întâi la cea de-a doua întrebare: eu aș vrea să te văd în fiecare dimineață, la prânz și seara și în fiecare clipă a vieții mele, dacă ar fi fost posibil. În ceea ce privește prima ta întrebare – depinde de tine unde te duc și cât vom sta astăzi împreună. Eu aș vrea să-mi dedici toată această zi mie… Dar, dacă nu poți… Vom face doar o scurtă plimbare.

– Dar… ce e cu senhorita Almeida?

– A plecat cu mama ei să facă niște cumpărături la Lisabona. Se vor întoarce în cursul zilei de mâine.

– Deci… Când pisica nu-i acasă…

– Șoarecii…se vor juca, atunci? întrebă el surâzând, în timp ce soarele alerga în fața lor, pe drumul de coastă. Noi nu suntem șoareci, continuă Dom Manoel. Suntem doar două persoane care se iubesc, dar au avut nenorocul să se găsească prea târziu. Astăzi, însă, putem fi fericiți… Dacă mă ierți pentru seara trecută. Mă poți ierta, Stephanie? o întrebă el, pe un ton plin de disperare și de speranță.

Steve începu să se joace, nervoasă, cu poala rochiei.

– Ceea ce am făcut eu și Tim, ieri, te-a enervat chiar atât de mult?

– Madalena a fost cea care m-a enervat, dar, ca să fiu sincer, nu știu de ce a trebuit să mă supăr atât de tare pe ea.

– Nu m-am gândit niciodată că te-ai putea enerva pe Tim, am crezut întotdeauna că ai o părere foarte bună despre el.

– Așa este. Îl apreciez foarte mult.

– Atunci?

– Poate… m-a enervat faptul că Madalena a uitat de mine în compania fratelui tău, când eu sunt bărbatul cu care se va căsători, spuse el, cu un zâmbet straniu în colțul gurii.

– Ah!…exclamă Steve, simțind cum mii de cuțite i se-nfig în inimă. Ai fost gelos!… Ai fost gelos pe Tim! Și când te gândești că mi-ai spus… mi-ai declarat… că tu…

Dom Manoel scutură din cap, foarte sigur de ceea ce urma să spună:

– N-am fost gelos! Înainte de a fi gelos, trebuie să fiu îndrăgostit și știi foarte bine că nu e așa. N-o iubesc pe Madalena. Dacă aș vedea că îți zâmbește ție un bărbat, făcându-ți ochi dulci… cred că aș fi în stare să-l ucid, spuse el, întorcându-și ochii plini de strălucire spre ea. Dar ca să fiu cu Madalena, mă sacrific acum pe mine însămi…Ea ar fi fericită cu orice bărbat care ar răsfăța-o…

– Ești sigur de asta? îl întrerupse Steve. Dar… dacă nu te iubește, așa cum nici tu n-o iubești pe ea… Ce vei face în momentul în care, într-o bună zi, se va îndrăgosti de un alt bărbat?

Imediat după ce puse întrebarea, tânăra realiză că ar fi fost

mult mai bine dacă n-o făcea, pentru că Dom Manoel începu să schimbe fețe-fețe. Steve își dădu seama atunci că, deși nu era gelos, portughezul era foarte mândru și un astfel de fapt l-ar aduce în pragul nebuniei, pur și simplu pentru că Madalena făcea parte din familia lui și-i purta numele. Nu făcea o căsătorie din dragoste, dar Madalena trebuia să-i fie recunoscătoare că o alesese pe ea dintre toate și-i oferise onoarea de a-i fi soție.

Steve își strânse buzele, gânditoare, și câtva timp nu mai spuseră nimic, nici unul nici celălalt. Apoi, Dom Manoel opri mașina pe o stradă lăturalnică și se întoarse spre ea.

– Poate ai dreptate… Poate greșesc în ceea ce o privește pe Madalena, deși nu m-am gândit niciodată în acest fel… Sunt convins că va fi fericită ca soție a mea.

– Poate, așa cum ai spus, ar fi fericită ca soție a oricărui alt bărbat, spuse Steve, după care își dădu capul pe spate și începu să râdă sonor.

N-o iubea pe Madalena, dar se simțea responsabil față de ea. Dacă portugheza l-ar fi trădat, ar fi fost foarte rănit.

– Te gândești la fratele tău, de exemplu? adăugă el. Nu-mi spune că și el suferă acum din dragoste, cum sufăr eu și cu tine… Dacă e așa, îmi pare foarte rău pentru el, dar, din păcate, nu-l voi putea ajuta cu nimic.

Dom Manoel își fixă ochii în cei ai lui Steve, după care-i

prinse mâinile și începu să-i sărute încet degetele.

– Oh, Stephanie, marea mea dragoste, iubita mea, continuă el, m-am gândit la toate posibilitățile… Nu pot să fac nimic, pentru a fi cu tine… Sunt un om de onoare… Dacă aș renunța să mă căsătoresc cu Madalena, afrontul adus familiei ei ar fi îngrozitor de mare…

– Atunci… de ce-ai ținut să te vezi cu mine în dimineața asta? Dacă vom fi văzuți împreună de cineva din familia ei?

– A fost un risc pe care mi l-am asumat, pentru că nu pot să trăiesc fără să te văd.

– Când voi fi în Anglia, nu mă vei vedea.

– Nu vei pleca în Anglia! spuse el, aproape cu violență. Îți interzic, Stephanie! Trebuie să rămâi aici, unde pot să mă asigur că totul este în regulă cu tine.

– Cum poate fi totul în regulă cu mine când bărbatul care mi-a spus că mă iubește se căsătorește, totuși, cu alta? Dacă-ți închipui că pot accepta să fiu doar femeia care e primită pe ușa din spatele casei, pot să-ți spun că nu mă văd într-o astfel de ipostază.

Dom Manoel porni din nou mașina și se integră, apoi, pe artera principală.

Era o dimineață foarte frumoasă, dar acum că știa mai bine cum vedea Dom Manoel lucrurile în legătură cu ei, suferea prea mult pentru a mai lua în seamă decorul din jur.

Va trebui să facă efortul necesar pentru a renunța complet la relația cu el.

Privindu-l cu coada ochiului și văzând expresia de durere de pe chipul lui, fu cuprinsă, însă, de un sentiment aproape maternal…

– Manoel, spuse ea, punându-i o mână pe braț. Ai avut dreptate să vrei să ne vedem astăzi... Amândoi aveam nevoie de ceva care să ne ajute să trecem mai ușor peste toate și o plimbare ca cea pe care o facem acum nu poate răni pe nimeni.

Dom Manoel întoarse spre ea ochii lui negri și mari.

– Mulțumesc, draga mea, marea mea dragoste, răspunse el, privind-o cu recunoștință. Acum să uităm de toate astea și să ne bucurăm că suntem împreună.

O luară așadar spre munți și prânziră la hanul la care prânzise cu Tim cu două zile înainte. Când își bău cafeaua pe terasa hanului, cu Manoel lângă ea și munții de o frumusețe uluitoare în fața ei, Steve se simți atât de fericită, încât se întrebă la ce bun să se supere că nu putea avea mai mult, când ceea ce are îi aduce atâta bucurie…

În timpul mesei, Dom Manoel îi vorbi despre o mulțime de lucruri.

Mama lui, pe care o adorase, murise cu multă vreme în urmă, când el abia ieșise din adolescență și-și începuse

studiile în Anglia. Intenționase întotdeauna să-și cumpere o casă la Londra, într-o bună zi…

Steve îi descrise tipul de apartamente în care trăise la Londra și greutățile materiale pe care le întâmpinase.

Lui Dom Manoel îi păru incredibil că Steve nu mai avea pe nimeni, în afară de fratele ei…

– Dar, dacă te-ai fi îmbolnăvit? o întrebă el… Tim era aici… Cine te-ar fi ajutat? Sau… dacă se va căsători?…

– Ah, bineînțeles că trebuie să se căsătorească într-o zi. Și în Anglia avem asistență socială și lucruri de felul ăsta. Mă descurcam eu. În plus, am munca mea… Voi fi probabil în curând faimoasă, râse ea, bine dispusă. Nu va trece mult până când vei auzi vorbindu-se cu admirație de Stephanie Wayne, în cercurile artistice. Voi avea expoziții care vor fi vizitate de oameni din toată lumea.

– Asta dacă nu te vei căsători niciodată.

– Nu mă gândesc să nu mă căsătoresc niciodată. Cred, însă, că nu mă voi mai îndrăgosti.

Dom Manoel îi luă mâinile peste masă și--i spuse cu insistență:

– Stephanie, trebuie să-mi promiți că nu te vei mărita niciodată. N-aș putea suporta ideea că…

Sub pielea lui ciocolatie, se adunară, instantaneu, bujori mici, în diferite nuanțe de roșu și roz, până la vânăt…

– Stephanie, continuă el, îndurerat… Gândul că te vei dărui altuia mă înnebunește…

– Și cum crezi că mă simt eu, Manoel, gândindu-mă că tu și Madalena veți face copii?… Când mă gândesc la luna de miere pe care o veți face la Paris?…

– Nu…

Dom Manoel se întrerupse brusc, după care continuă pe un alt ton.

– Să plecăm de-aici, spuse el și, uitându-se după ospătar, îi făcu semn să vină cu nota de plată.

Apoi, cu sprâncenele împreunate și buzele strânse, o prinse pe Steve de cot și o conduse spre mașină, după care o așeză în scaunul de lângă volan. Se urcă și el și, fără nicio vorbă, demară nervos.

Soarele strălucea acum cu atâta putere, încât nimic n-ar fi fost mai plăcut decât să stea undeva la umbră, bând o răcoritoare. Dar Dom Manoel părea obsedat dintr-o dată să conducă și să conducă, ca și cum șoseaua de la marginea mării era singura lui cale de a se relaxa.

Trecură astfel câteva minute bune, până când Steve îndrăzni să-l întrebe încotro se-ndreptau și când crede că se vor întoarce acasă…

– Ziua asta se va sfârși oricum mult mai devreme decât aș vrea, așa că stai liniștită în scaunul tău și nu mai pune nicio

întrebare. N-am nicio idee unde mergem și nici nu mă interesează. Va fi cu siguranță un loc în care nici eu și nici tu n-am mai fost niciodată și unde vom putea gusta un pic de fericire.

Peste alte câteva minute, ajunseră într-un orășel de la marginea mării, apoi ieșiră din el și urcară din nou niște dealuri.

Mașina mare și modernă era foarte puternică, iar Dom Manoel conducea de parcă-ar fi fost posedat.

Steve era de-a dreptul fascinată de mâinile lui bronzate, subțiri, dar puternice, cu care strângea volanul. Faptul că-l avea lângă ea, devenise dintr-o dată cel mai important lucru din lume.

Nu trecu mult și intrară iarăși în munți.

Hanul peste care dădură de data asta, era foarte luxos, făcut parcă anume pentru turiștii cu dare de mână.

Salonul în care intrară era deosebit de spațios și de elegant, iar în capătul lui cânta o orchestră. Câteva perechi dansau îmbrățișate, uitând cu desăvârșire de căldura sufocantă de afară și de tot ce era în jur, privind pe ferestrele largi stelele incredibil de strălucitoare, care răsăriseră parcă anume pentru ei, mult mai devreme în acea seară.

Steve intră câteva minute la toaletă, unde se spălă pe mâini și-și aranjă puțin părul, după care se întoarse pe terasă,

unde, la una dintre mese, o aștepta Dom Manoel.

Niciunul dintre ei n-avea poftă de mâncare, dar băură puțin din vinul local care le fusese oferit și ascultară, gânditori, orchestra.

Pe urmă, cu un surâs nesigur în colțul buzelor, Dom Manoel o întrebă dacă ar vea să danseze.

În primul moment, Steve fu foarte surprinsă, pentru că nu era familiarizată cu muzica și dansul din Portugalia. Acceptă însă în cele din urmă, și constată cu uimire că Dom Manoel dansa absolut uimitor.

Steve încercă să-și potrivească pașii după ai lui și-și spuse, cu bucurie, că avea în sfârșit prilejul să-l îmbrățișeze, realizând abia atunci că trecuse aproape cu totul acea zi și, până acum, deși fuseseră singuri atâtea ore, n-o făcuseră.

Se îmbrățișară atât de strâns, dans după dans, încât, la un moment dat, celelalte persoane din jurul lor începură să-i privească mai mult decât curioși.

Și nu era, desigur, de mirare… Un portughez atât de frumos și de distins, în mod vizibil bogat, îmbrățișându-se cu putere și cu disperare în brațe cu o străină, nu era un lucru pe care-l puteau zări în fiecare seară. Păreau că pluteau într-o lume a lor, în care nu mai era loc pentru nimeni.

După dans, ieșiră în grădina hanului și Steve nu putu să nu-și spună că Tim era desigur îngrijorat văzând că nu e acasă

la acea oră.

Dom Manoel, în schimb, dădea impresia că uitase de Madalena și de tot ceea ce ținea de ea, părând frământat de alte probleme.

Când ajunseră într-un colț întunecat al grădinii, Steve nu mai rezistă și se lăsă să cadă în brațele lui Dom Manoel. Așteptase toată ziua acest moment. Apropierea lui îi producea o emoție atât de mare, încât, văzându-se adăpostită de lumina slabă, începu să-l strângă cu disperare.

Dom Manoel începu s-o sărute și, deși știa că nu e bine ce face, Steve îi răspunse cu aceeași pasiune arzătoare. Îl iubea, și în locul acela, departe de Madalena și de toată lumea, i se părea firesc să se arunce în brațele lui.

– Ești cel mai frumos dar din viața mea, îi șopti el, sărutând-o cu aviditate. Stephanie!… Stephanie!… De ce nu te-am întâlnit mai devreme? De ce-ai așteptat atât de mult? Oh, dacă aș fi știut că exiști!… Iubita mea, nu te pot lăsa să pleci, îi spuse el, sărutându-i sprâncenele cu duioșie. Dacă ne vom despărți, nu vom mai simți că trăim.

Steve avu impresia că toată lumea se-nvârte cu ea și închise ochii.

– Iubita mea, continuă el, strângând-o atât de tare încât era gata s-o sufoce. În noaptea asta putem cunoaște cea mai mare fericire din viața noastră. De ce să ne întoarcem în

întunericul și în singurătatea noastră? Sunt și alte hanuri pe muntele acesta, mult mai retrase, astfel că nimeni nu va putea ști unde suntem, adăugă el, cu șoapte sălbatice și disperate. Ce zici de asta, comoara mea, iubita mea, unica mea iubire?

– Manoel, trebuie să ne întoarcem, replică ea, realizând că bărbatul pe care-l iubea era în stare să-și rișteviitorul – și pe al ei – pentru a transforma acea noapte într-una memorabilă. Dar o singură noapte nu le putea aduce fericirea, se gândi Steve.

Se desprinse așadar din îmbrățișare și-i spuse cu hotărâre:

– Manoel, trebuie să ne întoarcem.

În momentul următor, se auziră niște voci vesele, foarte aproape de ei și Steve se îndepărtă brusc și mai mult.

Deși era o noapte fără lună, stelele străluceau atât de tare, încât tânăra observă imediat că cele două persoane pe care le auzise se îndreptau acum țintă spre ei.

Erau doi portughezi, un bărbat și o femeie, amândoi foarte tineri și îmbrăcați în ținute festive.

– Domnișoară Wayne! exclamă tânărul.

– Oh, senhor Castelos, răspunse Steve.

Dom Manoel, însă, nu spuse nimic.

– Bună seara, Dom Romeiro. Mă tem că v-am deranjat, continuă Carlos, privindu-l din cap până-n picioare și

observând, desigur, că nu era în ținută de seară, deși era aproape ora zece.

– Bună seara, îngăimă Dom Manoel.

– Mă bucur că v-am întâlnit, domnișoară Wayne, continuă Carlos. La revedere… La revedere, Dom Manoel, adăugă el, foarte clar.

Cei doi tineri se îndepărtară și Steve spuse, îngrijorată:

– Ce situație!…Să ne vadă aici, împreună!…

Manoel nu răspunse, dar deveni rece și formal.

– Să mergem, spuse el. E târziu… Te rog să mă ierți, Stephanie… Cred că mi-am pierdut mințile.

Bărbatul îndrăgostit dispăruse cu totul și, probabil, se gândi Steve, nu-l va mai regăsi niciodată. În locul lui, apăruse brusc Dom Manoel de Romeiro, care nu era pentru ea decât un străin.

Capitolul 7

Drumul spre casă-l străbătură în tăcere, ceea ce lui Steve îi păru foarte straniu, după tot ceea ce-și spuseseră în acea zi.

Își propuse, însă, să nu se mai gândească la nimic. Astfel, în timp ce mașina elegantă străbătea cu viteză milele, ea stătu cu mâinile în poală, fascinată de schimbările de decor.

Lângă ea, Dom Manoel părea absorbit cu totul de drum.

Înainte însă de a ajunge la casa lui Tim, Steve ținu să-i pună totuși o întrebare, care o frământa de câteva minute.

– Crezi că senhor Castelos va vorbi despre faptul că ne-a văzut împreună?

– Nu știu, răspunse el pe un ton atât de rece, încât Steve se gândi că îi era cu totul indiferent ce se va întâmpla și ce nu, de atunci încolo. Depinde cât de surprins a fost că ne-a văzut

acolo, împreună.

– Ah, îmi pare rău dacă vei avea probleme.

– Nu-ți face griji din pricina asta.

Înainte de a coborî, Steve speră că Manoel va spune ceva cald, sau va face un gest de iubire, la care ea să se poată gândi mai apoi, singură în patul ei.

Dom Manoel, însă, o ajută să coboare, politicos și remarcă faptul că felinarul de la ușa lui Tim lumina cu putere, astfel încât nu-i va fi greu să intre în casă fără nicio problemă.

Pe urmă, îi întinse mâna atât de brusc, încât Steve avu un șoc, în primul moment:

– Noapte bună, spuse el și, după câteva clipe, adăugă:

– Mulțumesc pentru tot.

Steve se îndepărtă fără nicio vorbă, iar când ajunse la ușă, auzi mașina lui pornind în trombă.

Tim nu dormea, probabil, pentru că văzu lumină în atelierul lui, dar Steve intră încet în casă și se duse tiptil direct în dormitorul ei.

La micul dejun, Tim fu destul de rezervat și în afară de faptul că o întrebă dacă avusese o zi frumoasă, nu-i mai puse nicio altă întrebare.

Steve însă-l privi lung și-l prinse de braț:

– Știi că am fost cu Dom Manoel? Am făcut o excursie împreună.

– Da, știam, spuse el, cu ochii în marmelada pe care tocmai o întindea cu grijă pe o felie de pâine. Cred că ați mers foarte departe, dacă te-ai întors atât de târziu.

După micul dejun, sosi un alt bilet de la Quinta Rosa și Steve vru să urce în camera ei pentru a-l citi în liniște.

Tim însă o privi lung și ea înțelese că vroia și el să știe conținutul. Altădată, fratele ei nu s-ar fi amestecat în astfel de probleme, dar de data asta era altfel…Știa și el acest lucru, la fel de bine ca și ea.

Cu degete tremurânde de nerăbdare și emoție, Steve începu așadar să deschidă plicul.

Văzând scrisul masculin și plin de forță al lui Dom Manoel de Romeiro, Steve simți nevoia să se așeze, înainte de a citi rândurile egale și elegante.

„ Draga mea Stephanie,

După cele întâmplate azi-noapte, n-am altă alternativă decât să-ți cer să te căsătorești cu mine. Dacă ești de acord, îi voi cere senhoritei Almeida să desfacem logodna, pentru a începe pregătirile pentru nunta noastră. Probabil va suferi un șoc, dar cred că va fi de acord să-mi redea libertatea, dacă îi voi spune că vreau să mă căsătoresc cu tine. Desigur, în acest caz, relația mea cu familia ei se va răci, dar asta se va putea remedia în timp.

Te rog, fă în așa fel încât să ne întâlnim imediat după ce vei citi aceste rânduri.

Manoel de Romeiro."

Steve se uită încă o dată peste cele câteva rânduri, nevenindu-i să creadă.

– Ce este? o întrebă Tim, nerăbdător să știe ce s-a întâmplat.

– E… e o cerere în căsătorie, răspunse ea, înmânându-i fratelui ei biletul, în timp ce bujori aprinși îi apărură în obraji, după paloarea accentuată dinainte.

Tim citi scrisoarea, după care își privi sora ca și cum n-o văzuse niciodată până atunci cu adevărat.

– Ce s-a întâmplat ieri?

– Nimic. Ne-am plimbat cu mașina.

– Ați făcut dragoste?

– Ne-am sărutat…

– Înseamnă că e o dragoste puternică, dacă a urmat această scrisoare, spuse el, aruncând scrisoarea pe masă, ca și cum i-ar fi displăcut profund cele scrise acolo.

– Ah, Tim, n-ai înțeles?… Doar ne-am sărutat, n-a fost nimic mai mult…

– N-ați făcut dragoste? întrebă el, aruncându-și din nou ochii peste scrisoare. Și… te vei căsători cu el? adăugă Tim,

privind-o cu atenție.

– Bineînțeles că nu!

– Ți se pare că a făcut-o pentru că e un om de onoare sau pentru că vrea, într-adevăr, să se căsătorească neapărat cu tine?

Steve își ascunse fața în mâini.

– Pot să știu care e părerea ta? întrebă Tim cu asprime.

Steve nu răspunse și-și descoperi fața abia când își dădu seama că fratele ei rupsese scrisoarea în zeci de bucățele și o aruncase în șemineu.

– Dacă Dom Manoel se va căsători, o va face cu Madalena, declară el, cu nervozitate și hotărâre.

***

Steve îi răspunse lui Dom Manoel cu o scrisoare foarte scurtă, prin care refuza căsătoria cu el și-i ura multă fericire în viață, alături de Madalena.

De asemenea, îi trimise un bilet senhoritei Almeida, prin care-i spunea că vrea să continue lucrarea pe care o începuse, însă dorea ca ea să vină la casa lui Tim, pentru asta.

Madalena îi răspunse imediat, venind personal la ea și

sculptura lui Steve începu să se apropie de sfârșit, în cea mai bună stare artistică.

După câteva zile, cei doi frați acceptară o invitație la cină într-una din cele mai respectabile familii din zonă, unde fu prezent și Dom Manoel cu logodnica sa.

Pentru această ocazie, Steve îmbrăcă o rochie albastră, mulată pe corp, și-și puse niște accesorii albe, deosebit de elegante. Părul ei blond, căzut pe umeri, îi dădea o alură de o delicatețe foarte atractivă și o serie întreagă de persoane încercară să intre în vorbă cu ea, cu toate că erau departe de a stăpâni limba țării din care venea ea. Doar unul dintre invitații care o abordară cu mare volubilitate, vorbea o engleză elegantă, astfel încât se întreținură toată seara, trecând cu ușurință de la un subiect la altul.

Nu mică îi fu mirarea, însă, când află, spre sfârșitul petrecerii, că persoana cu pricina era senhor José de Romeiro, unchiul lui Dom Manoel.

Madalena venise îmbrăcată toată în roz și radia de fericire. Steve n-o văzuse niciodată mai frumoasă ca atunci.

După ce o salută plină de exuberanță, se retrase însă cu Tim într-un colț al salonului și-și vorbiră foarte însuflețit.

Deranjată puțin de căldura dinăuntru, Steve se duse pe terasă și nu mică îi fu mirarea când îl văzu pe Dom Manoel urmând-o. Văzându-l, Steve se crispă aproape instantaneu și

toată frumusețea din jurul ei își pierdu dintr-o dată culoarea.

– Am sperat toată seara că vei veni la un moment dat singură, aici, spuse Dom Manoel, apropiindu-se.

– Aș vrea să știu de ce mi-ai scris tot ceea ce mi-ai scris, spuse Steve, fără să se întoarcă. N-am crezut nicio clipă în seriozitatea acelei decizii.

– Un Romeiro e întotdeauna serios în astfel de situații.

– Din păcate, nu ești liber, astfel că n-am putut să mă bazez pe cele scrise acolo. În orice caz, a fost în acea scrisoare un ton atât de formal, încât m-am întrebat imediat de ce l-ai folosit cu mine.

– Poate pentru că ești englezoaică, nu te-ai simțit ofensată de modul în care m-am purtat cu tine când am fost la hanul de la munte, dar eu am suferit că ți-am spus tot ce ți-am spus atunci. A fost foarte urât ceea ce am făcut. Ți-am făcut o propunere nelalocul ei și asta m-a obligat, ca om de onoare, să te cer în căsătorie. Și… după cum ai văzut, am fost hotărât să remediez faptul că… nu sunt liber…

– Da, cu prețul rușinii în care ai fi vârât-o pe senhorita Almeida și familia ei. De fapt, n-ai omis să sugerezi asta, în scrisoarea ta.

– Da, pentru că sunt sincer cu tine și vroiam să știi că renunțând la logodnica mea, voi fi dezonorat, însă cum tu ești femeia pe care o iubesc, aș fi trecut peste asta. Vroiam să

știi toate aceste lucruri.

– Nu ți-ai dat seama că m-ai insultat, scriindu-mi în modul în care ai făcut-o? Sau ai făcut-o știind că nu voi accepta, astfel? Nu era cazul să mă faci să simt că faci un sacrificiu. I-am dat scrisoarea lui Tim și el, văzând modalitatea în care mi-ai făcut propunerea, a rupt scrisoarea și a aruncat-o.

– Înțeleg, spuse el, calm.

– Am văzut cât de mult te-a deranjat că am fost văzuți de senhor Castelos. Nu mi-ai vorbit deloc la-ntoarcere și m-ai făcut să mă simt ca o… ca o secretară care iese în weekend cu șeful ei căsătorit și sunt surprinși de soție îmbrățișându-se.

În momentul următor, Steve îi simți degetele intrându-i în carnea umerilor:

– Cum poți să gândești atât de mizerabil? Cum te poți compara pe tine cu o…

– În Anglia, s-ar fi spus că sunt una dintre acelea cu care ieși doar după căderea întunericului. Nu m-am simțit niciodată într-o situație mai vulgară decât în timpul drumului pe care l-am făcut la întoarcere, fără să-mi spui niciun cuvânt. După asta, nu m-aș mai fi căsătorit cu tine nici dacă erai liber. Acum, poți fi liniștit… Reputația ta n-a suferit cu nimic. Când îl voi vedea pe senhor Castelos, îi voi spune că am avut o întâlnire de afaceri cu tine, în acea seară. Sau că mașina mea s-a stricat și am tras la acel han, iar tu erai acolo cu Madalena.

– Nu-i vei spune nimic… Îl vei evita, Stephanie…

– Cred, de altfel, că l-am văzut chiar acum, pe undeva pe-aici, prin grădină. E un bărbat foarte frumos și nu cred că l-am confundat. Și dacă îl voi vedea, nu voi face greșeala de a-l ocoli, pentru a sta de vorbă, în schimb, cu un bărbat care e pe punctul să se căsătorească.

– Stephanie, vorbești foarte tare și sunt o mulțime de persoane în jurul nostru. Și îți interzic să ai orice fel de relație cu Carlos Castelos. Reputația lui lasă prea mult de dorit.

– Nu mă interesează. E tânăr și-i plac femeile, asta-i tot. Nu văd nimic rău în acest fapt. E liber. Știe, în plus, să facă o mulțime de complimente atât de frumoase, încât te face să te simți bine cu el. Poate să sărute o fată în lumina lunii, sunt sigură, fără s-o facă să se simtă pe urmă ca o femeie ușoară.

– Stephanie!

– Te iei prea în serios, senhor…M-ai făcut să-mi displacă profund modul portughezilor de a vedea căsătoria. De fapt, m-ai făcut chiar să urăsc acest punct de vedere. Trăim într-o lume modernă… Lumea ta a rămas în epoca victoriană.

– Dacă aș fi cum ai spus tu, ar însemna să te ucid fără nicio remușcare, acum, pentru că, dacă ai gândit toate acestea în timp ce m-ai sărutat… înseamnă că nu sunt nimic pentru tine, spuse el și, un moment, Steve se înfioră de expresia de violență primitivă, pe care o citi în ochii lui.

Cum musafirii începuseră să plece, Steve se îndreptă spre salon, fără măcar să-i spună la revedere.

Când ajunse însă în fața casei și vru să urce în mașina lui Tim, observă că aceasta era închisă.

– Senhorita Wayne! se auzi ea strigată și când întoarse capul, îl văzu foarte aproape pe senhor Carlos.

– Bună seara, spuse ea. Am vrut să intru în mașină, dar trebuie să mai aștept. Cheile sunt la fratele meu.

– Putem sta puțin în mașina mea. E mai cald decât afară. Suntem în umbră și nu vom fi văzuți.

Steve dădu din cap, refuzând.

– Îmi pare rău dacă v-am deranjat, în noaptea aceea, dar nu mi-am închipuit că dumneavoastră și Dom Manoel…

– Ne întâlnirăm întâmplător acolo, replică Steve cu răceală, dar inexpresiv, ca și cum ar fi repetat o lecție. El… Eu… Cred că o aștepta acolo pe senhorita Almeida, care plecase de dimineață să facă niște cumpărături cu mama sa, la Lisabona.

– A, așa, deci? spuse el, în mod evident prea puțin convins de adevărul vorbelor ei, pentru că ar fi fost puțin cam dificil pentru oricine să facă în aceeași zi cumpărături la Lisabona, care nu era deloc aproape, și să ajungă și în munți, pe înserate.

– E ciudat cum se întâlnesc oamenii, uneori, adăugă el.

Hotelul acela însă e unul dintre locurile mele favorite.

– A, da? întrebă Steve, mecanic.

– Da, fac întotdeauna o cină excelentă, acolo. Cred că ați constatat.

– Noi n-am luat cina acolo, răspunse ea, fără să se gândească prea mult.

– A, era și fratele dumneavoastră acolo, că ați spus… noi?

– Nu, el n-a fost cu mine.

Ochii tânărului zâmbiră, amuzați.

– Atunci, ați fost totuși însoțită? Am înțeles că n-ați ajuns în munți escortată de Dom Manoel și e normal, de vreme ce el se va căsători în mai puțin de două săptămâni…Totuși, v-a ținut cineva companie, sper…

– Am fost singură, replică Steve cu nervozitate și l-am întâlnit pe Dom Manoel acolo. Am auzit de acest hotel și… E faimos, nu-i așa?

– Da, e faimos, admise el. Poate îmi veți permite să vă însoțesc într-una din serile viitoare, până acolo. Salonul e renumit pentru podeaua excelentă pentru dans. Mi-ar plăcea să dansez cu dumneavoastră, senhorita.

– Sunteți foarte amabil. Dar n-am aptitudini pentru dans.

– Atunci, am putea face o plimbare cu barca. Am o barcă nouă, foarte bună.

– Da, mi-ar plăcea, răspunse ea entuziasmată.

– Atunci, îmi promiteți că vom face o plimbare cu barca, într-o seară?

În acel moment îl văzură pe Tim apropiindu-se, astfel încât Carlos se grăbi să adauge:

– Mâine, credeți că ați putea? Sau… poimâine?…Aș vrea să-mi promiteți…

– Da, mi-ar plăcea…

– Atunci, răspunsul e… da?…

Între timp, Tim ajunse lângă ei și tânărul portughez i se adresă cu un surâs plin de amabilitate:

– Senhor Wayne… Încerc s-o conving pe sora dumneavoastră să mă însoțească într-o plimbare cu „Silver Streak"… Știți barca mea, ați avut amabilitatea de a-mi spune că vă place foarte mult. Are un motor nemaipomenit și alunecă pe apă ca și cum am fi într-un vis. Încercați dumneavoastră s-o convingeți pe senhorita Wayne, să mă însoțească, insistă el. Vă rog…

Tim își privi sora, care părea cam distrată, și răspunse într-o doară:

– Da, da, voi face tot ce pot.. Se plictisește oricum pe-aici, pentru că eu sunt prea ocupat să mă ocup de ea, așa cum ar fi normal, dacă tot am invitat-o. Vino mâine la prânz la noi și pe urmă puteți face plimbarea.

– Ah, senhor Wayne, vă voi fi întotdeauna recunoscător

pentru asta, spuse Carlos, bucuros.

Apoi, întorcându-se spre Steve, o întrebă cu ochii strălucind de emoție:

– Sunteți și dumneavoastră de acord cu invitația pe care mi-a făcut-o senhor Wayne, senhorita?

– Bineînțeles, răspunse Steve, întrebându-se, în același timp, de ce considera Tim că era cazul ca ea să se distreze mai mult? Trebuie însă să vă previn că nu sunt foarte pricepută, în materie de bărci. Îmi place să stau și să admir priveliștea, jucându-mă cu mâinile în apă, în timp ce alții se ocupă de barcă.

– Atunci, asta veți face, senhorita, surâse Carlos. Vă promit.

– În plus, în familia noastră, doar Tim știe să gătească, astfel încât el e cel care va pregăti prânzul.

Dinții albi ai lui Carlos străluciră în toată splendoarea lor:

– Da, am auzit că senhor Tim face o mâncare excelentă. Nu e cazul însă să vă faceți probleme. Voi aduce un coș cu de-ale gurii, pregătit ca pentru picnic, și vom mânca toți trei…

– Nu veți face, asta, senhor Carlos, pentru că nu e deloc necesar. Steve face o omletă mult mai bună decât pot eu.

După ce intrară în mașină, Tim îi spuse lui Steve, privind-o cu insistență:

– E o partidă excelentă… E un Castelos… Toate fetele de aici sunt moarte după el. E adevărat că are o reputație de donjuan, dar, de când sunt aici, nu l-am văzut cu nimeni. Tatăl lui e incredibil de bogat. Îl voi încuraja să te curteze.

– Să vedem… Nici nu știu cât voi mai sta pe-aici…

Capitolul 8

Steve acceptă, așadar, invitația lui Carlos de a face o plimbare cu barca lui și fu foarte surprinsă de eleganța interiorului ambarcațiunii.

Carlos o uimi, de asemenea, cu abilitatea lui extraordinară de a o manevra.

Era, de altfel, o persoană extrem de plăcută și în scurt timp deveniră foarte buni amici.

La sfârșitul zilei își spuneau deja pe numele de botez, iar la sfârșitul săptămânii Steve își dădu seama că tânărul portughez devenise colacul ei de salvare, în situația disperată în care intrase din cauza lui Dom Manoel.

Cu o săptămână înaintea ceremoniei de căsătorie, Madalena își serbă ziua de naștere cu mult fast, foarte fericită

de împlinirea celor douăzeci de ani.

În ultimul timp venise cu regularitate la casa lui Tim pentru realizarea sculpturii lui Steve și lucrarea fu terminată în sfârșit, iar tânăra englezoaică se bucură de toate complimentele posibile.

Într-adevăr, în cele din urmă, această sculptură devenise una dintre cele mai bune lucrări executate de Steve până atunci, așa că se decise s-o trimită lui Dom Manoel și Madalenei, ca dar de nuntă.

Oricum, nu dorea să accepte să fie plătită pentru ceea ce făcuse, de astă dată.

Tim îi făcuse de asemenea portretul, și tabloul era absolut încântător, astfel încât senhorita Almeida se declară întru totul fericită și mulțumită, din acest punct de vedere.

Madalena încercase de nenumărate ori să-l determine pe Dom Manoel s-o însoțească la ședințele ei de model, dar acesta refuzase permanent, sub diverse motive, nu toate întemeiate.

Steve, însă, știa foarte bine cărui fapt i se datora răceala față de ea și de fratele ei. Tim bănuia și el adevărul, dar nu spuse nimic, mai ales că, pe zi ce trecea, Tim era tot mai îndrăgostit de viitoarea soție a lui Dom Manoel.

Situația era atât de nefirească, încât tânărul se întrebase de multe ori de ce atât el, cât și Steve, care erau două persoane

inofensive căzuseră în această capcană a sorții și a dragostei.

Suferința lui era atât de mare, încât începuse să regrete amarnic faptul că venise în Portugalia și, mai ales, că o invitase și pe sora lui acolo.

În plus, gestul lui Dom Manoel de a o cere pe Steve în căsătorie când era deja logodit, contravenea tuturor legilor portugheze. Fusese, astfel, o bucurie pentru el că sora lui refuzase această cerere. Altfel, lucrurile și situația lui acolo s-ar fi complicat extrem de mult.

Steve însă, se vedea foarte clar, suferea că fusese nevoită să ia decizia drastică pe care o luase. Nu fusese niciodată îndrăgostită, iar acum, se părea că iubea cu toată forța sufletului ei tânăr și neprihănit.

Ziua de naștere a Madalenei fusese celebrată într-un mod cu totul special, asemenea tuturor aniversărilor portughezilor bogați. Focul de artificii, masa bogată, invitații de marcă, erau elemente menite să asigure succesul oricărei petreceri, în acea zonă.

Steve și Tim fuseseră și ei invitați, desigur, la insistența Madalenei, care însă devenea tot mai închisă în ea, pe măsură ce se apropia ziua căsătoriei și, uneori, Tim o surprindea uitându-se în gol, cu o privire plină de tristețe, ceea ce nu era deloc normal pentru o fată tânără care se pregătea să devină soție.

Când venea la ei, totuși, observă Tim, ochii i se luminau și stătea întotdeauna mult mai mult decât era necesar pentru definitivarea lucrărilor.

Într-una din zile, chiar, când Dom Manoel fusese plecat la Lisabona, Madalena acceptă să ia prânzul cu ei și, mai mult decât atât, ajută la bucătărie cu o expresie așa de fericită, încât Steve își spuse că arăta de-a dreptul patetic.

– Mă credeți că nu m-aș fi gândit niciodată că mă voi afla într-o situație ca asta? întrebă Madalena surâzând, în timp ce spărgea ouăle pentru omletă. Nu știam că sunt capabilă de astfel de lucruri, râse ea voioasă. La Quinta Rosa sunt atât de mulți servitori, încât nu cred că voi avea vreodată prilejul să ajung în bucătărie.

După ce spuse toate acestea, însă, ochii ei frumoși se adumbriră neașteptat, dar după câteva clipe încercă să-și revină și continuă la fel de zâmbitoare:

– Bineînțeles că Manoel e foarte drăguț cu mine și mi-a spus că voi putea face tot ceea ce voi dori, când ne vom căsători… Că voi fi… stăpână la Quinta Rosa. Și, de asemenea, la casa lui din Lisabona… Manoel are o casă foarte mare la Lisabona, plină cu cele mai scumpe piese de mobilier pe care le-am văzut vreodată. Dar.. nu știu…

Ochii ei se rotiră peste bucătăria modestă cu încântare și bucurie. Părea o prințesă pogorâtă într-un mediu modest,

căruia prezența ei îi dădea strălucirea unui castel.

Steve o privi gânditoare.

Tânăra portugheză, încinsă cu un șal roșu de mătase peste mijlocul de viespe era de-a dreptul cuceritoare. O văzuse în ținute prețioase, deosebit de elegante dar, se gândi Steve, simplitatea o prindea mult mai bine.

Steve își îngustă ochii, privind-o ca un pictor gata să înceapă un crochiu, însă rămase la fel de gânditoare.

Ar fi vrut ca fata să-i displacă, dar era imposibil… Regreta, totuși, că fratele ei era atât de prins de ea. Și, după câteva minute, când Tim se întoarse în bucătărie cu o tavă pe care așezase câteva pahare cu băutură, Steve îl privi îndurerată.

– Ce e asta? întrebă Madalena, în timp ce Tim îi puse în mână unul dintre pahare. Un cocteil? Dar eu nu beau… Manoel nu este de acord…

– Nu contează ce anume aprobă sau nu Manoel astăzi, surâse Tim. Ești o tânără femeie, aproape căsătorită, Madalena – de o vreme își spuneau cu toții pe numele mic – nu un copil. Acest amestec are doar puțin gin și puțin vermut. Nu-ți va face niciun rău. Încearcă-l.

Madalena sorbi o gură din pahar, cu o expresie din care se putea deduce că era conștientă că nu făcea bine ce făcea, dar fu de acord după aceea că era o băutură foarte gustoasă.

– Da, e foarte bun, dar pe viitor nu voi mai bea nimic

altceva, în afară de limonadă. Mă rog… după ce mă voi căsători cu Manoel, preciză ea cu un surâs forțat.

Steve își întoarse privirea spre fereastră… Fata asta era atât de nefericită la gândul căsătoriei cu Manoel, își spuse tânăra englezoaică… Ar fi trebuit să radieze de fericire… Cel puțin, ea așa ar fi făcut… Era încă un exemplu de cât de diferite erau femeile, în general. Un bărbat putea fi iubit de una și detestat de alta…

Pentru Steve, era de-acum foarte clar… Madalena nu-l iubea deloc pe Manoel!…

***

În dimineața zilei sale de naștere, însă, Madalena reuși să-și contrarieze oaspeții, pentru că stătu închisă în camera ei până aproape spre seară.

– Nu se simțea bine, argumentă ea.

Dom Manoel încercă din răsputeri să-și întrețină musafirii de unul singur, dar, în mod evident, era extrem de stingherit de această situație.

Pentru acea zi, îmbrăcă un costum deosebit de elegant, de un gri-pal foarte atractiv, la care asortă o cravată de mătase,

în stilul absolvenților vechiului colegiu etonian. Asta o făcu pe Steve să-și simtă inima bătându-i cu atâta putere, încât se temu că-i va sări din piept. Nu-i spusese niciodată că absolvise acest colegiu faimos din Anglia.

Steve îl observă de cum intrase, cu câtă grijă și căldură își înconjura oaspeții, dar cu ea și cu fratele ei se purtă din prima clipă extrem de rece… Incredibil de rece, își spuse Steve. În afara faptului că făcu un comentariu cu privire la cât de bucuroasă e Madalena de portretul realizat de Tim, care de altfel atârna deja în salon, și pe care fratele lui Steve i-l făcuse cadou logodnicei sale, Dom Manoel nu le mai adresă niciun cuvânt.

Nici măcar nu-și spuse părerea personală despre acel tablou, deși marea majoritate a oaspeților îl priviră cu încântare și fură de acord cu faptul că pictorul reușise să prindă foarte bine toată dulceața specială a modelului. Portretul avea, de asemenea, meritul deosebit de a o prezenta pe Madalena în toată complexitatea ei, nu doar ca pe o păpușă drăguță, așa cum părea în salonul din Quinta Rosa. O Madalena cu ochii sclipind de umor și de bucuria plăcerilor simple, care spăla veselă vasele, care se amuza gătind într-o bucătărie deloc sofisticată. O Madalena plină de fericirea de a putea privi chipul pe care-l iubea și de a sorbi lumina din ochii care o adorau.

Era, cu certitudine, opera unui artist care-și iubea din toată inima modelul.

Steve realiză imediat că Dom Manoel, chiar dacă n-o iubea pe Madalena, simțea totuși resentimente puternice pentru bărbatul străin care reușise s-o aprecieze mai mult decât el. Nu era atât o problemă de gelozie, cât o problemă de mândrie, se gândi Steve.

Într-un moment în care tânăra englezoaică se plimba prin grădină, în timp ce Tim se întreținea cu diverși musafiri, Dom Manoel se apropie de ea și o întrebă dacă se simte în largul ei acolo.

– Da, mulțumesc, senhor, răspunse ea, fără însă a-și întoarce privirile spre el. M-am delectat cu friptura minunată de pui și cu șampanie și acum mă bucur de priveliștea acestei grădini extraordinare, continuă Steve. E atât de frumoasă, încât nici nu-ți vine să crezi că e reală, spuse ea, plimbându-și ochii cu încântare peste florile multicolore, peste copacii umbroși și peste cele două fântâni arteziene din mijlocul acestei feerii.

– Mă voi gândi la toate aceste minunății de la Quinta Rosa când voi fi în Anglia, adăugă ea, visătoare.

– Te vei întoarce curând în țara ta?

– În câteva săptămâni, cred. Tim s-a decis să plecăm împreună… Are nevoie de puțină schimbare și, în plus, vrea

să participe la o expoziție organizată la Londra. A lucrat enorm de când a venit în Portugalia.

– Și tu?… o întrebă el, încercând să-i întâlnească ochii… Tu ce vei face?

Steve ridică din umeri. Era îmbrăcată toată în alb și arăta ca o floare, ca trandafirii albi, care străjuiau fântânile.

– Nu știu încă… Probabil îmi voi lua o slujbă… Voi continua, de asemenea, să sculptez… Nu e foarte profitabil să trăiești din sculptură, așadar… da… îmi voi căuta încă ceva de făcut…

– Aș vrea să-ți plătesc bustul pe care l-ai făcut pentru Madalena. Vreau să vărs banii într-un cont bancar, pe numele tău.

Steve îl privi cu ochii mari, dar spuse calm:

– Mulțumesc, senhor, dar nu pot fi de acord. Bustul e un cadou.

– Dar vreau să fac ceva pentru tine… Trebuie…

Steve întoarse capul, pentru a privi în altă parte.

– Da, ați putea să faceți ceva pentru mine: să încetați să mă mai insultați.

Dom Manoel făcu un efort vizibil de a nu răspunde în același stil. Mai întâi se îngălbeni, după care fața lui brună se umplu de pete roșii.

Steve avu impresia că bărbatul, atât de puternic în

aparență,era pe cale să se prăbușească în acel moment.

Revenindu-și însă în doar câteva clipe, o privi lung și surâzând din colțul gurii.

– Am auzit că ai făcut o plimbare o seară-ntreagă, cu Carlos Castelos, în noua lui barcă.

– Ah, da, zâmbi ea. Are o barcă absolut deosebită și am fost foarte entuziasmată când m-a invitat. Carlos e o persoană foarte specială. E amuzant și…

– Îți plac bărbații care te amuză? o întrerupse Dom Manoel.

– Da, pentru că iubirea poate să treacă, dar sentimentul de prietenie și aplecare spre umor rămâne, și atunci poți continua să te simți bine cu acea persoană.

– Presupui că ai putea să te căsătorești cu Carlos, într-o bună zi?

– Se-ntâmplă să n-avem astfel de gânduri, niciunul dintre noi. Carlos vrea să plece în America și să se căsătorească acolo. Dar îmi place Carlos, mă face să mă simt foarte tânără, foarte fericită și într-un fel, foarte aparte…

– Și nu te plictisește cu declarații lacrimogene, nu-i așa?

– N-avem nevoie de toate astea, împreună. Amândoi suntem de acord că sunt importante, dar nu sunt totul. Ai recunoscut chiar tu că dragostea și declarațiile n-au nimic de-a face cu căsătoria, în Portugalia.

Dom Manoel privi o clipă în altă parte, apoi se întoarse spre ea, privind-o calm:

– Carlos e maniac, Stephanie… Bărcile îl scot din minți și riscă foarte mult de dragul aventurii. Nu-mi place deloc apetitul tău pentru astfel de plimbări. Fii atentă!

Steve privi spre cerul care nu mai era chiar atât de clar cum fusese dimineață, și chiar simți câțiva stropi de ploaie atingându-i umerii.

– Vom merge și în seara asta să facem o plimbare, dar cred că va trebui să ne folosim de motor, pentru că nu pare să fie niciun pic de vânt, spuse ea uitând-se spre cer.

Dom Manoel își ridică și el ochii, privind pe deasupra copacilor.

– Mai târziu, vom avea parte de un vânt destul de puternic, ai mare grijă, Stephanie!…

Apoi, după un moment de tăcere în care privi cu îngrijorare în jur, se întoarse spre tânăra de lângă el și-i spuse cu insistență:

– Te rog, Stephanie, renunță măcar în seara asta la ideea de a te plimba cu barca. E prea periculos. Cred că se apropie o furtună. Chiar dacă nu va ține mult, va fi foarte puternică. Anunță-l pe Carlos că nu mai mergi.

– Dar nu pot să fac asta, abia așteptăm amândoi plimbarea de diseară.

– Stephanie!… E o nebunie, crede-mă! îi spuse el și-și înfipse degetele cu atâta forță în încheietura mâinii ei, încât tânăra gemu imediat de durere.

– Încetează cu gelozia și cu resentimentele, continuă el, și deschide-ți ochii. Numai un nebun ar putea pleca pe mare, văzând că se apropie furtuna. N-ai experiență, nu știi ce periculoasă e coasta asta, pe timp de furtună. Ți-ai putea pierde viața!…

– Asta nu mă sperie deloc, răspunse Steve, în timp ce lacrimile provocate de puterea cu care-i strângea mâna începură să-i inunde obrajii.

– Te rog, Manoel, încetează să mă mai ții astfel, scrâșni ea.

Dom Manoel îi eliberă încheietura mâinii și o privi consternat, realizând abia atunci că își vârâse unghiile în carnea ei.

– Ah, iubita mea, micuța mea, iartă-mă, o imploră el și ochii li se întâlniră cu disperare, în timp ce primele fulgere se dezlănțuiră deasupra mării.

Câteva persoane trecură în grabă pe lângă ei, retrăgându-se în case, dar ei doi continuau să se privească îndurerați, ca și cum ar fi fost singuri în toată lumea.

– Stephanie, inima mea, iartă-mă! o rugă el din nou.

– Bineînțeles că te iert Manoel, murmură Steve. N-a fost nimic, doar că nu pot suporta să te văd furios pe mine. Și…

nu voi face nicio nebunie, seara asta.

– Îmi promiți?

– Da, dacă va veni furtuna, îi voi spune lui Carlos că nu putem naviga azi. Îți promit!

– Dragostea mea mare! spuse el cu un suspin de ușurare. Cred că a fost foarte rău că ne-am separat… Acum suntem din nou împreună…

Nu mai era nimeni prin preajmă și Dom Manoel îi cuprinse încheietura mâinii și i-o sărută cu buze fierbinți, în locul în care o rănise. Steve îl simți tremurând.

– Trebuie să mă crezi că te iubesc, spuse el, disperat. Trebuie să știi că pentru mine e și mai greu să îndur tot ce trebuie să fac, decât pentru tine.

Cu câteva minute, însă, înainte ca ea și Tim să plece acasă, Madalena coborî din camera ei și Steve văzu cu uimire cu câtă grijă și afecțiune o înconjură Dom Manoel. Dacă ar fi fost un bibelou de porțelan, nu s-ar fi comportat cu mai multă atenție.

Cum se nimeri să fie destul de aproape de ei, Steve putu să audă ce-i spunea:

– Dacă toate aceste persoane te obosesc, micuța mea, putem pleca într-un loc unde să fim numai noi doi. Voi găsi o scuză pentru invitații din seara asta. Vom amâna petrecerea pentru o altă zi.

Madalena își ridică ochii spre el.

– Da, ar fi mult mai plăcut dacă am pleca undeva, numai noi doi, Manoel… Nu sunt în stare să fac față, acum, unei petreceri de genul acesta.

– Da, încuviință Manoel, ar fi mult mai plăcut, spuse el cu o asemenea emfază în glas, încât Steve simți că i se face greață.

Îl cuprinse pe Tim de braț și--i șopti că era cazul să se retragă. Tim, care auzise și el conversația, acceptă, cu o figură înghețată.

În drum spre casă, niciunul dintre ei nu reuși să spună nimic.

Când ajunseră, îl găsiră pe Carlos, care nu participase la petrecere, așteptându-i în capătul scărilor de la intrare.

Era îmbrăcat într-o cămașă albă, deschisă la piept, și cu o pereche de pantaloni albi, foarte bine croiți pe trup.

Văzându-i pe cei doi frați, coborî imediat scările în întâmpinarea lor.

Seara aceea era deosebit de călduroasă, dar nori amenințători erau deja din plin la orizont.

Carlos își ridică ochii spre ei:

– Va veni furtuna, mai târziu, dar dacă ne grăbim, putem să facem o plimbare scurtă pe mare, înainte ca norii să se rupă. Du-te repede și schimbă-ți hainele, frumoasă

Stephanie, o să-ți facă bine o gură de aer proaspăt, înainte de a merge la culcare.

Steve ezită o clipă, după care își privi fratele. Arăta atât de deprimat, încât nu era capabil să scoată niciun cuvânt, darmite să dea vreun sfat.

– Bine, spuse Steve, răspunzându-i lui Carlos. Așteaptă-mă. Nu voi întârzia mult.

Capitolul 9

De la fereastra salonului casei sale, unde aștepta ca Madalena și mama sa să coboare pentru a ieși să ia împreună cina în oraș, Dom Manoel privi cu îngrijorare, marea care se învolbura din ce în ce mai tare.

La ora șase, când plecară și cei din urmă oaspeți, cerul se acoperi cu totul de nori și un vânt alarmant de puternic începu să-ndoaie copacii din grădină.

Era puțin cam devreme să se îmbrace pentru cină, dar după o zi atât de încărcată, simți că-i vor face bine câteva minute petrecute în camera sa, singur, în meditație.

Urcă, așadar, să se schimbe.

Baia caldă de dinainte fu în măsură să-l mai elibereze de tensiunea acumulată.

După asta se bărbieri și-și puse costumul de seară.

Casa era tăcută și liniștea care se lăsase după toată agitația de dinainte i se păru puțin stranie.

De un singur lucru se bucura, însă, cu adevărat… Nemaifiind o cină festivă, își permisese să îmbrace un costum de seară obișnuit, în locul fracului strâmt și incomod.

Când coborî, Madalena îl aștepta deja, și paloarea ei îl puse pe gânduri.

Fata aranjă cu grijă portretul pe care i-l făcuse Tim și oftă adânc.

Dom Manoel nu putea bănui, desigur, sentimentul cumplit de finalitate, care pusese stăpânire pe sufletul ei, din cauza faptului că nu va mai avea niciun motiv să meargă în fiecare zi la căsuța lui Tim.

Deși se îmbrăcase foarte elegant în acea seară, cu o rochie argintie care-i accentua prospețimea și frumusețea deosebită, Dom Manoel o privi mai mult curios, decât admirativ.

– Ești sigură că putem ieși în oraș pentru cină, în seara asta? o întrebă el. E ziua ta și, natural, vrei să sărbătorim, dar dacă te simți obosită, vom cina în liniște aici, la Quinta Rosa.

Madalena dădu ușor din cap:

– Nu, nu… Mi-ar plăcea să ieșim… E mai răcoare acum și mai plăcut spuse ea, apropiindu-se de fereastră. Marea e foarte agitată, comentă tânăra. Crezi că va fi furtună la

noapte?

– Da, e foarte posibil, replică Dom Manoel.

Madalena își presă fruntea de fereastră.

– Ce valuri imense… Casa asta e atât de aproape de mare, încât acum am impresia că ne va lua cu totul, continuă Madalena.

– Da, pentru că suntem atât de aproape de mare, l-am rugat pe Tim Wayne să facă o pictură marină pe pereții noului nostru apartament. Va veni să lucreze asta în timpul călătoriei noastre în luna de miere.

Madalena se întoarse brusc și se îndreptă spre tava cu băuturi de pe una dintre măsuțele de lângă perete.

– Aș putea să beau și eu un cocteil în seara asta, Manoel? Începe să mă doară din nou capul și simt nevoia să beau ceva puțin mai tare decât o simplă limonadă, spuse Madalena, vădit agitată.

Dom Manoel o privi lung, înainte de a-i răspunde:

– N-am știut că ai descoperit potențialul alcoolului de a-ți face bine, spuse el, în timp ce-i puse un pahar în mână. Când a avut loc inițierea?

– Când senhor Tim a terminat tabloul, a propus să celebrăm asta…

– Înțeleg…

Dom Manoel își luă și el un pahar și se îndreptă spre

fereastră, de unde începu să privească lung marea întunecată.

Madalena se apropie și ea… După un timp în care niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, tânăra observă:

– Se vede ceva alb și mic, acolo Nu e o barcă, nu? Nu e posibil ca cineva să fi mers în larg pe o astfel de vreme.

Dom Manoel se uită cu atenție în direcția indicată de ea.

Apoi, începu să-și rotească în mâini paharul, cu nervozitate.

– Dacă e o barcă, atunci cei care o conduc sunt niște nebuni, dacă au ieșit pe mare în seara asta. În orice caz, trebuie să-i salvăm. Dacă mama ta nu e gata, vom ieși fără ea și vom merge să anunțăm paza de coastă, după care ne vom întoarce s-o luăm. Eduardo trebuie să știe cine a plecat în larg.

Eduardo cunoștea toate persoanele care obișnuiseră, în timpul acelei veri, să plece cu barca pe mare, dar acum, deși se uită cu atenție printr-un binoclu, nu reuși să-și dea seama cine era. Într-un târziu, însă, își aduse aminte că senhor Carlos Castelos își cumpărase de curând o ambarcațiune foarte mică.

Peste alte câteva minute, Eduardo fu gata să jure că pe mare era senhor Castelos.

– Senhor Castelos a trecut astăzi pe-aici să-mi spună că va ieși în larg și l-am avertizat că vremea se va înrăutăți. Mi-a

spus, însă, că nu va pleca departe și că se va întoarce, în mod sigur, înainte de a fi vreun pericol, dar – uitați-vă acum ce se întâmplă… Mare minune dacă va scăpa cu viață, comentă bărbatul.

Fără a mai spune nimic, Dom Manoel se întoarse urgent la mașină și demară imediat:

– Mergem la căsuța lui Tim să vedem dacă domnișoara Wayne e acolo. Pe mare e barca lui Castelos și e posibil ca ea să fi acceptat o plimbare cu el, astăzi.

– Ah, nu cred, răspunse Madalena, alarmându-se și ea… Cum să plece pe o astfel de vreme?

– Când au plecat nu se stricase încă vremea atât de mult și cum a început să fie pasionată de plimbările cu barca nu s-a mai preocupat, atât de mult, de cum e timpul. Mi-a dat, însă, cuvântul ei că nu se va duce astăzi.

Madalena îl privi uimită, încruntându-și sprâncenele.

– Ți-a dat cuvântul ei?

Dom Manoel încuviință.

– Nu mă așteptam să-și calce promisiunile. Stephanie nu pare a fi acest gen. E sută la sută cinstită, întotdeauna.

Madalena îl fixă cu ochi enormi, încercând să înțeleagă.

– Domnișoara Wayne e pentru tine… Stephanie?

– Da… E Stephanie… Și dacă în noaptea asta e în acea barcă de pe mare…

Dom Manoel nu mai continuă, pentru că Tim apăru în capătul scărilor imediat ce îi văzu.

Fața lui disperată și binoclul din mâini îi spuse lui Manoel adevărul…

– N-am fost de acord să meargă… Dar a insistat… Mi-a spus că e prea cald aici, se tângui Tim, alb la față.

– Dar mi-a promis că nu se va duce, replică Dom Manoel, luându-i binoclul din mâini.

– Putem face ceva? întrebă Tim, alarmat. Nu putem doar să stăm aici și să ne uităm ce se-ntâmplă… Poate avem posibilitatea să găsim o barcă mai puternică și să ieșim în larg…

– Nu există niciun salvamar în zona asta.

– Atunci… cum facem?

În timp ce Dom Manoel se uita agitat prin binoclu spre mare, Madalena își puse o mână pe brațul lui Tim, încercând să-l liniștească.

– Carlos e un expert în mânuirea bărcilor, spuse Dom Manoel. Barca e însă prea mică pentru o asemenea urgie… Cred că încearcă să se adăpostească la Black Rock… E foarte aproape…Doamne, numai de-ar reuși! continuă el și se întoarse spre Madalena.

– Rămâi aici, cu senhor Tim, adăugă el. Eu plec pe coastă să văd dacă pot avea o barcă mai puternică.

Zicând acestea, se îndreptă în grabă spre mașină.

Madalena îl urmări cu privirea până nu-l mai văzu. De altfel, întunericul îl înghiți foarte repede.

În curând nu se mai auzi decât marea și vuietul ei îngrozitor. Și vântul… mai amenințător ca niciodată…

Madalena se înfioră de toată această atmosferă în care speranțele se năruiau tot mai mult, pe măsură ce norii se strângeau pe cerul tot mai întunecat.

Îl privi apoi cu îngrijorare pe Tim și se trase mai aproape de el.

– Sper că nu se va întâmpla nimic cu sora ta, murmură ea… Dacă… nu va scăpa… Manoel nu va putea îndura asta.

***

Steve era udă leoarcă, iar picioarele i se afundară aproape complet în apa rece.

"Silver Streak" se comportase admirabil până atunci, dar marea era prea furioasă pentru a-i face față, astfel că, încet-încet, în barcă se strânse o mulțime de apă și motoarele amuțiră.

Speranțele de salvare se stinseră și ele, treptat, deși Carlos

refuza să gândească astfel.

– Nu-ți face griji, senhorita. Nu te voi lăsa să te-neci… Am fost inițiatorul acestei aventuri și sunt dator să te duc pe uscat teafără.

Steve, care era aproape înghețată, putea doar să spere că vorbele tânărului se vor auzi până la ceruri.

Aruncându-și ochii spre coastă, tânăra observă o lumină străbătând plaja și, în curând, realiză că erau farurile unei mașini.

– Cineva încearcă să ne ajute, spuse Carlos, uitându-se și el în direcția în care observase că-și întorsese ea capul. Cineva și-a fixat lumina farurilor mașinii în direcția noastră. Văd că încearcă și alții să facă la fel… Așa, nu ne vor pierde din ochi.

Carlos se uită apoi în jur, încercând să măsoare pericolul în care erau. Pe urmă, își îndreptă privirile spre fata de lângă el… Era atât de mică și de plăpândă… Trebuia s-o salveze cu orice preț. În momentul următor, Steve mai realiză doar că senhor Carlos o prinse în brațe și plonjă cu ea în apa îngrozitor de rece. După asta, nu mai știu nimic, până când se trezi foarte aproape de țărm, la pieptul unui bărbat la fel de ud ca și ea, care se grăbi s-o pună într-o mașină, refuzând orice alt ajutor, deși se auziră destule voci care-i propuseseră.

După ce o înveli în niște pături groase, sări pe scaunul de lângă ea și porni în viteză.

Steve își dădu seama, într-un târziu, că-l văzuse pe Tim, în mașina lui, aproape de plajă, dar bărbatul care o ținuse în brațe nu mai discută cu nimeni, alungând pe oricine încercase să se apropie de ei.

Când ajunseră la Quinta Rosa, zgomotul mașinii lui făcu ca servitorii să apară imediat în capătul scărilor.

Dom Manoel refuză din nou orice ajutor, dar ceru pe un ton foarte categoric să fie chemat un doctor de urgență și să fie aduse toate aparatele pentru încălzit în dormitorul său.

În momentul următor, Steve fu depusă sub o pilotă, într-un pat atât de cald și de confortabil, încât transmise tuturor, în gând, întreaga ei gratitudine.

Manoel însuși îi schimbă veșmintele rupte și ude, după care puse sub ea așternuturi calde și o acoperi cu cea mai desăvârșită grijă. Apoi, o forță să bea niște brandy și-i masă brațele și picioarele, până la sosirea doctorului.

– Are nevoie de o baie fierbinte, senhor, declară doctorul, de cum o văzu.

– Va supraviețui? întrebă Dom Manoel cu un glas plin de speranță.

– Bineînțeles. A fost un șoc foarte mare, dar… bineînțeles, își va reveni. Un somn bun și un sedativ, iar mâine dimineață va fi ca nouă, surâse doctorul.

– Senhor… gemu una dintre servitoare… Și

dumneavoastră sunteți ud…

– Un moment, Inez, răspunse bărbatul și se apropie de pat, după care adăugă:

– Stephanie, te simți bine acum? Te simți confortabil? Știi că ești în afara oricărui pericol, da?

Steve deschise încet ochii.

– Manoel… M-ai adus aici? Îmi amintesc valurile… Erau enorme… Unde e Tim? Carlos…

– Acum, trebuie să dormi… Doctorul a spus că e cel mai bun lucru în momentul de față.

– Dar… nu pot să rămân aici… Nu vreau să ai probleme din cauza mea.

– Dacă faptul că ești aici e o problemă, atunci vreau să am această problemă pentru totdeauna. Doctorul îți va da un sedativ și mâine dimineață fratele tău va veni să te vadă… Și eu, de asemenea.

Degetele ei îi atinseră cămașa îmbibată de apă.

– Oh, Manoel, trebuie să te schimbi, vei răci… Nu înțeleg… Oh, Manoel!

– Dacă vei face ce-ți spun, voi face și eu ce-mi ceri tu…Dormi… Mâine, vom vorbi despre toate.

– Manoel… M-am gândit la tine în timpul furtunii și mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, spuse Steve cu ochii plini de lacrimi.

Dom Manoel îi sărută degetele rând pe rând…

– Dormi, micuța mea, voi veni mai târziu să văd dacă ai adormit.

După miezul nopții, când Steve deschise ochii o clipă, Madalena fu cea pe care o văzu stând pe un scaun lângă patul ei. Când realiză că Steve se trezi, aceasta se ridică repede:

– Ai nevoie de ceva? Te simți mai bine? Nu te doare nimic?

– Mă simt foarte bine, răspunse Steve, încercând să zâmbească. N-am mai dormit niciodată într-un pat atât de comod. E o cameră de oaspeți?

– Nu, e dormitorul lui Dom Manoel.

– Atunci… el unde doarme?

– Sunt o mulțime de camere la Quinta Rosa. Dar nu știu în care dintre ele s-a hotărât să stea.

– Dar… e ziua ta de naștere, Madalena, ar fi trebuit să fiți în oraș.

– Nu, nu e atât de important… Ce e o zi de naștere? Doar că-ți amintește că ai mai îmbătrânit c-un an. Și… cum fratele tău a rămas aici, am luat cina toți trei, până acum o oră, când am venit s-o schimb pe menajeră.

– Despre ce ați… vorbit? Tu, Tim și… Dom Manoel?

– Oh, despre o mulțime de lucruri… În afara faptului că s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu tine, a fost o seară foarte plăcută… Foarte plăcută… repetă ea…

Capitolul 10

A doua zi dimineață, Steve se simți mult mai bine și, când i se aduse o tavă cu mâncare, reuși să mănânce puțin, deși se simțea foarte stingheră că ocupa dormitorul lui Manoel.

După ce își bău cafeaua, îi ceru servitoarei s-o ajute să facă o baie și să-i aducă hainele.

Aceasta ezită.

– Vă rog să-mi aduceți un capot, spuse ea, uitându-se la pijamaua largă cu care fusese îmbrăcată și care, în mod sigur, îi aparținea lui Dom Manoel.

– Senhorita, Dom Manoel mi-a spus să am grijă să nu ieșiți din pat, pentru că trebuie să vină doctorul.

– Dar nu mai e necesar să mă vadă niciun doctor! Poate senhorita Almeida va fi atât de drăguță și îmi va da un capot

de-al său.

– Ah, bineînțeles, răspunse servitoarea și dispăru brusc, pentru a reapărea după doar câteva minute cu un capot de mătase foarte elegant, pe care Steve îl îmbrăcă recunoscătoare.

După aceea, își pieptănă părul și se așeză din nou în fața tăvii cu delicatese.

Era o dimineață minunată. Furtuna trecuse de mult, iar marea era, acum din nou albastră.

Ce rol jucase Dom Manoel în salvarea ei? se întrebă Steve, luând o gură din cafeaua caldă. Fusese la fel de ud ca și ea când o luase în brațe, noaptea trecută.

Apoi, își aminti că îi spusese „ iubita mea", deși doctorul era lângă ei.

Steve își roti pe urmă ochii prin cameră, analizând cu atenție interiorul. Era o încăpere mobilată cu destulă eleganță, dar nu chiar atât de deosebită cum s-ar fi așteptat. Era puțin cam severă, constată ea, asemenea naturii autocratice a lui Dom Manoel.

Sângele ei, însă, începu să-i alerge mai repede, prin vene, gândindu-se la reversul acestei trăsături pe care deja îl observase.

Noaptea trecută, ochii lui erau plini de lacrimi, când îi sărutase degetele.

Se simțise atât de iubită…

Apoi își aminti de Madalena, care stătuse lângă ea supraveghindu-i somnul și care-i zâmbise cu căldură când se trezise. Asta, însă, nu însemna nimic, pentru că, oricum, peste doar o săptămână va fi soția lui Dom Manoel. Câte persoane renunță la căsătorie, când data fixată e atât de aproape? Și, pe urmă, de ce ar fi renunțat Madalena la căsătorie? se întrebă Steve.

Mândria familiei lui Dom Manoel ar fi foarte grav rănită, dacă ar face-o…

Steve se ridică brusc în picioare.

Nu putea să mai rămână acolo, jucând rolul invalidei, când ea singură fusese vinovată de toate problemele create și când aproape își pierduse viața din cauza nesăbuinței ei.

Fără nicio îndoială, astăzi Dom Manoel o va certa pentru că-și încălcase promisiunea de a nu pleca în larg pe o vreme atât de amenințătoare.

Steve se uită în jur, în căutarea clopoțelului, pentru a o chema pe servitoare. Avea nevoie de hainele cu care fusese îmbrăcată când o aduseseră aici.

Dacă se rupseseră, poate va merge cineva până la căsuța lui Tim, pentru a-i aduce altele.

Bietul Tim, se gândi ea. Probabil se îngrijorase foarte mult din pricina ei, noaptea trecută.

Când se auzi bătaia în ușă, Steve își aranjă în grabă halatul, strângându-l mai bine pe lângă corp, după care răspunse.

Cel care intră fu chiar Dom Manoel. Îmbrăcat deosebit de corect ca-ntotdeuna, cu costum și nelipsita cravată, portughezul fu foarte surprins văzând că Steve se trezise deja și privea pe fereastră.

Zâmbind cu mirare, Dom Manoel străbătu încăperea și se duse lângă tânăra care rămase la fel de surprinsă de apariția lui.

– Doctorul a spus să stai astăzi în pat…N-ai avut niciun motiv să te trezești atât de devreme, spuse el, prinzând-o în brațe și așezând-o pe un scaun. Stephanie, ești atât de micuță, iubito, spuse el. Azi-noapte ai avut o experiență care te-a șocat. Trebuie să te odihnești.

– Nu, răspunse ea, zâmbind. Nu sunt chiar atât de fragilă precum crezi și sunt deja restabilită. Și dacă trebuie să mă mai odihnesc, voi pleca la casa fratelui meu. Tu trebuie să te întorci în dormitorul tău.

– De ce să pleci la fratele tău?

– Pentru că Madalena s-ar putea supăra că m-ai adus aici.

Dom Manoel o privi adânc în ochi.

– Madalena nu va mai fi soția mea. Am anulat căsătoria. Senhorita Almeida și-a anunțat deja familia și prietenii și, în curând, voi face și eu cunoscut acest fapt.

– M… Madalena nu va mai fi soția ta? șopti ea, nevenindu-i să creadă. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Deoarece i-am cerut să mă elibereze, pentru a mă putea căsători cu tine. Nu o iubesc și nici ea nu mă iubește. Eu sunt îndrăgostit de tine, iar ea cred că e îndrăgostită de…

– I-ai cerut să te elibereze? întrebă ea… Era un fapt deosebit de important, acum… Și trebuia să fie sigură… Dacă îi ceruse Madalenei acest lucru, Dom Manoel se răzvrătise împotriva tradițiilor țării lui.

– Da, răspunse el, uitându-se spre țigara pe care o aprinsese, după ce îi ceruse permisiunea. Azi-noapte aproape te-am pierdut. Dacă mureai, aș fi murit și eu, de mii de ori. Nu puteam să mă căsătoresc cu altă femeie, știind că exist pentru că exiști tu. Te ador…Stephanie, spuse el, așezându-se în genunchi și lăsându-și capul în brațele ei. Ah, dacă aș putea să te fac să înțelegi cât de mult te iubesc, adăugă el, cu respirația întretăiată. Am trecut printr-un coșmar… Iubindu-te și știind că nu te pot avea. Ai crezut că sunt crud cu tine, dar am fost infinit mai crud cu mine însumi, pentru că am încercat să renunț la ceva ce era de fapt parte din mine… Poate tu m-ai fi uitat curând, plecând în Anglia… Ți-ai fi găsit un soț englez…

– Ah, niciodată, niciodată! îl asigură ea, tremurând de emoție. Te iubesc, Manoel, așa cum n-aș fi putut să iubesc

niciodată un bărbat englez și… niciun alt bărbat din lume…

– Atunci, de ce te-ai dus din nou cu Carlos, ieri-noapte? o întrebă el, ridicându-i bărbia și privind-o în ochi cu reproș. Mi-ai dat cuvântul tău că n-o vei face.

– Pentru că… am auzit ce i-ai spus Madalenei, cu puțin timp înainte de a mă hotărî să plec ieri, de-aici. Nu mi-a venit să cred că te poți comporta cu ea atât de cald când tocmai îmi spuseseși toate acele cuvinte din care reieșea că mă iubești.

– Dar ea nu-i decât un copil, râse el. Sau, cel puțin, eu așa o vedeam. Și nu s-a simțit bine, chiar de ziua ei. În plus, de ziua ei, eu am simțit că iubesc cu disperare altă femeie…Ai înțeles toate astea, Stephanie, nu-i așa?

– Nu, n-am înțeles.

Dom Manoel îi luă mâinile și-și așeză fruntea pe ele.

– Am suferit foarte mult…Pentru ce ți-am făcut… Ție, o femeie născută pentru a fi adorată și protejată. Ție, care ești unica mea dragoste. Am fost în agonie, că nu le pot spune tuturor că ești iubirea mea. Suntem atât de cruzi unii cu ceilalți, uneori…

– Da, e adevărat, șopti ea.

– Dar acum s-a sfârșit cu suferința, spuse el, prinzând-o din nou de bărbie. I-am spus Madalenei totul… A înțeles și mi-a redat libertatea. Ea bănuia deja că te iubesc de câteva săptămâni, iar azi-noapte, când a văzut că mi-am riscat viața

încercând să te salvez, a fost convinsă de tot. Dar nu eu te-am salvat, de fapt… Carlos e cel care a făcut-o și-i voi fi întotdeauna extrem de recunoscător.

– Dar ai fost și tu în apă…

– Da, dar doar te-am luat din brațele lui. Ajunsese deja aproape de țărm, cu tine-n brațe, când am intrat eu în apă. A fost o nebunie să te ia pe mare pe o astfel de vreme, dar nu voi uita niciodată că te-a salvat.

– Bietul Carlos… Mi-a promis că o să mă salveze și se pare că a reușit.

– Da, și acum ești a mea. Madalena știe acum că pentru mine ești mai importantă decât viața. Am întrebat-o ce pot să fac pentru ea ca să mă ierte, dar se pare că nu m-a condamnat. Madalena a fost cea mai fericită femeie din lume, ieri-noapte, când s-a văzut liberă… Știai că e îndrăgostită de fratele tău?

Steve ezită.

– Știam că Tim e îndrăgostit de ea.

– Da… Madalena n-a avut pentru mine, niciodată, decât un soi de afecțiune combinată cu recunoștință. Față de fratele tău are cea mai desăvârșită adorație. Mi-a spus chiar ea, mie, bărbatului cu care a vrut să se căsătorească. Tim mi-a spus și el că nu poate să trăiască fără Madalena. Așa că… Madalena se va căsători cu Tim, iar eu cu tine.

Dom Manoel se ridică în picioare și o prinse în brațe pe Steve, sărutându-i cu delicatețe umerii.

– Dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanțe, nu e niciun dubiu că te-aș fi cerut de nevastă încă din prima săptămână. N-aș mai fi așteptat atât, pentru că m-aș fi temut că te pierd. Acum sunt liber și te implor, iubirea mea, să te căsătorești cu mine în cel mai scurt timp posibil. Spune-mi că vrei să fii soția mea, iubita mea scumpă, adorata mea…

Steve era atât de emoționată, încât câteva momente nu putu spune nimic. Dom Manoel o simți însă tremurând în brațele lui.

Apoi, tânăra își ridică spre el ochii incredibil de albaștri și-l întrebă, amuzată:

– Dar… Manoel.. E posibil să fii hotărât să te căsătorești cu o femeie și peste o săptămână să vrei alta? Vreau să spun că nici în Anglia n-ar fi fost.. normal, darmite în Portugalia.

– N-are importanță nici ce e considerat normal în Anglia, nici în Portugalia. Dacă voi putea să mă căsătoresc cu tine mâine, o voi face. Nu mă mai interesează ce spun oamenii. E viața mea și a ta, viitorul nostru…Sigur că lumea va cleveti, dar nici eu nici Madalena nu suntem interesați de asta. Ea se va duce să locuiască în căsuța lui Tim, iar tu vei sta cu mine, aici. Spune-mi că te vei căsători cu mine… Dacă nu-mi vei spune, nu voi ști dacă și tu vrei asta.

– Ah, Manoel. Iubitul meu, dragostea mea, mi-am spus mereu că voi muri în ziua în care te vei căsători cu Madalena… Sigur că vreau să mă căsătoresc cu tine, iubirea mea.

Brațele lui o înconjurară cu pasiune și Steve se lipi de bărbatul care începu s-o sărute pe toată fața, în timp ce inimile lor se contopiră fericite.

Apoi, Dom Manoel o așeză pe genunchii lui și-i spuse că, dacă se simțea bine, să se îmbrace pentru a coborî împreună în salon.

– Tim e foarte nerăbdător să te vadă. A fost îngrozitor de disperat, azi-noapte. N-a urcat la tine pentru că se temea să nu-ți strice somnul. E cu Madalena acum, așa că vom coborî și noi, pentru a bea împreună un pahar de șampanie înainte de prânz, să sărbătorim evenimentul.

– Manoel…E adevărat?… Nu visez?…

Dom Manoel o prinse din nou, strâns, în brațe.

– E absolut adevărat, comoara mea, o asigură el.

Când ajunseră în salon, Tim și Madalena erau acolo, stând de vorbă în fața ferestrei deschise.

Madalena arăta de-a dreptul magnific, iar Tim avea ochii mai strălucitori ca niciodată.

Văzându-și sora, Tim alergă imediat spre ea și, îmbrățișând-o cu fericire, îi mângâie părul ca unui copil.

Expresia ei era atât de senină, încât tânărul știu imediat că n-are de ce să se mai îngrijoreze.

Madalena se apropie și ea și o prinse pe Steve de braț.

– Arăți minunat, declară ea. Credeam că vei rămâne în pat toată ziua și când colo ești aici, arătând extraordinar.

– Mă simt extraordinar, comentă Steve, uitându-se bucuroasă spre Manoel.

Acesta o conduse spre cea mai confortabilă canapea din salon, și o ajută să se așeze ca pe cea mai prețioasă comoară, după care luă loc lângă ea.

– Trebuie să vă spunem ceva, anunță Dom Manoel, după care își întoarse privirea spre Steve. Stephanie și cu mine am hotărât să ne căsătorim. Sunt cel mai fericit om din lume, spuse el, zâmbind fostei logodnice.

Madalena îi privi cu afecțiune și le zâmbi, la rândul ei.

– Am iubit-o pe Stephanie încă din primul moment, continuă Dom Manoel, dar nu eram liber, atunci. Acum, Madalena e și ea liberă și se va căsători cu bărbatul pe care-l iubește.

Madalena se apropie de Manoel, îi luă mâinile și, cu lacrimile curgând șiroaie din ochii ei mari, i le sărută, extaziată.

Tim se apropie de sora lui și o cuprinse după umeri:

– Ai avut multă suferință, până acum, știu asta, dar n-am

putut să te ajut cu nimic... Acum a trecut totul, pentru că Manoel va avea grijă de tine în viitor. Sunt fericit pentru tine… Pentru voi… amândoi…

– Și tu și Madalena veți fi fericiți, sunt sigură de asta, murmură Steve. Oh Tim, sunt atât de fericită, n-am visat niciodată că te vei îndrăgosti atât de tare, cum te-ai îndrăgostit de Madalena.

– Și nici eu n-am visat că vei fi în stare să iubești cu pasiunea cu care-l iubești pe Manoel. Probabil e… aerul portughez, spuse el, zâmbind. În scurt timp, vei fi și tu portugheză, cum ți se pare ideea?

Steve îl privi pe Manoel cu adorație.

– Sunt fericită și sper să fiu o soție portugheză– model.

– Ah, dar câteodată se va trezi desigur englezoaica din tine, pentru că eu cred că exact asta l-a atras pe Manoel.

– Da, așa cred și eu, răspunse Dom Manoel surâzând. Sugerez să bem un pahar de șampanie pentru fericirea noastră și a voastră. Tim, vrei să mă ajuți?

Senhora Almeida își făcu și ea apariția și Dom Manoel îi înmână și ei un pahar.

Deși părea ușor bulversată de situație, era totuși fericită pentru fericirea fiicei ei.

Madalena propuse apoi să nu fie schimbată data căsătoriei, chiar dacă Dom Manoel va avea altă mireasă. Va fi

de fapt o dublă căsătorie și toată lumea va fi fericită, declară ea.

– Sper să nu fie prea curând pentru tine, dragostea mea, spuse Dom Manoel.

– Ah, e foarte bine așa, replică Steve. Doar că n-am rochia de mireasă. Aș vrea să am o rochie deosebită.

– Nu e o problemă, te voi ajuta eu cu toate. Vom merge la Lisabona cu mama mea și vom cumpăra de acolo ceea ce e necesar.

– Alte haine le vei cumpăra de la Paris, unde ne vom petrece luna de miere, comentă Manoel.

În seara aceea, Steve rămase la Quinta Rosa. Tim o invită pe Madalena la căsuța lui, astfel că Dom Manoel îi ceru viitoarei lui soții să iasă împreună pe terasă.

Luna lumina cu putere în acea seară și stelele străluceau ca niciodată, parcă. Întreaga atmosferă te îmbia să-i guști, cu nesaț, dulceața și pacea fără egal.

Stând alături de bărbatul pe care-l iubea, Steve se simțea într-adevăr în al nouălea cer.

Deși nu se întoarse la căsuța fratelui ei, Steve avu cu ce să se-mbrace în acea seară, pentru că Dom Manoel o trimise pe menajeră să cumpere câteva rochii și câteva perechi de pantofi. Așadar, tânăra englezoaică își permise să abordeze o ținută destul de deosebită, cu care să stârnească din nou

admirația bărbatului pe care-l iubea din toată inima.

Cu toate că visase să-l șocheze, când îl văzuse pentru prima dată în viața ei, Steve adora acum să poată să-i facă totul pe plac.

– Cât de mult regret că n-am putut să te cer de soție de cum te-am văzut, declară el, măsurând-o din cap până-n picioare. Spune-mi… însă… de ce te-a supărat cererea mea în căsătorie făcută prin intermediul acelei scrisori? A fost o cerere sinceră. Noi, portughezii, suntem, întotdeauna, înclinați să dăm multă atenție faptelor de acest gen.

– Pentru că nu m-ai rugat… Scrisoarea ta a fost politicoasă și rece. Nimic despre dragostea ta… Nimic despre cât de fericit ai fi dacă aș accepta, răspunse Steve surâzând. Normal, am refuzat… M-ai făcut să simt că te consideri doar obligat să-mi faci această propunere. Am suferit foarte mult… Dacă mi-ai fi spus ceva, cât de cât, de dragostea noastră, aș fi acceptat să mă căsătoresc cu tine imediat. Așa, însă, a trebuit să te refuz… Orice fată cu un minimum de decență ar fi făcut-o.

– Nu mai are importanță… Vei fi a mea… Acum, vei fi a mea… Nu mai contează nimic din ceea ce s-a întâmplat. Suntem în sfârșit fericiți și nimeni și nimic nu mai poate schimba această situație.

Vocea lui Dom Manoel era plină de vibrație și de emoție.

– Vom locui la Paris o vreme, după care vom colinda lumea. Sunt atâtea frumuseți care ne așteaptă!… Când vom obosi, ne vom întoarce din nou în Portugalia… La Quinta Rosa, spuse el, strângând-o cu putere la piept. Îți voi arăta atât de multe locuri, continuă Dom Manoel, te voi învăța, atât de multe lucruri… Iubita mea… Floarea mea albă a dragostei…

Sfârșit

PANAIT ISTRATI ALCRIS
Calea GRIVITEI
CIMITIRUL SF. VINERI
PARCUL SFANTA MARIA
Turda
Soseaua
STAND
GARA BASARAB
B-DUL ALEX
B-dul
Cluj
Sfanta
Maria
Ghita
Knappe
Ghergheli
Piesolanu
Abrud
Chiscani
Cpt. Octav
Georgie Beritiu
Petru Rares
Miron
Coslin

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*